Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 214. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 6-го ЛИСТОПАДА 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. SATURDAY, NOVEMBER 6, 1976 No. 214. VOL. LXXXIII

НОВООБРАНИЙ ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР НА ПЕРШІЙ ПРЕСОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ З'ЯСУВАВ СВОЄ СТАНОВИЩЕ ДО ВНУТРІШНЬОЇ І ЗАКОРДОННОЇ ПОЛІТИКИ ПІСЛЯ ПЕРЕБРАННЯ ВЛАДИ

Плейнс, Джорджія. — У своїй першій пресовій конференції після перемоги у виборах, новообраний президент Джіммі Картер у четвер, 4-го листопада, відповів на ряд питань, які стосуються його майбутньої внутрішньої і закордонної політики, звертаючи головну увагу на зв'язки із союзниками та потенційними противниками Америки, на можливість зменшення податків і на питання, зв'язані з перебранням ним влади з рук президента Джералда Форда.

Щодо закордонної політики, Джіммі Картер заявив, що хоче запевнити союзників і таких потенційних противників, як Совєтський Союз і комуністичний Китай, з якими ЗСА тепер мають „приязні зв'язки", що за його президентури в американській закордонній політиці „буде продовження", значить не буде драстичних змін від політики теперішнього уряду президента Джералда Форда, підкреслюючи, що Америка продовжуватиме свої старання зберегти світовий мир. Він сказав, що за кілька тижнів плянує відбути нараду з президентом Фордом і його дорадниками, як рівнож з різними спеціялістами закордонної політики, щоб одержати точні інформації про дотеперішню закордонну політику ЗСА. Щойно тоді він зможе більш конкретно накреслити політику його уряду, але вже сьогодні може запевнити, що буде продовження в закордонній політиці.

Джіммі Картер дещо змінив своє становище щодо можливої реакції ЗСА на випадок совєтської інвазії на Югославію. Тоді, коли під час передвиборчої дебати з президентом Фордом він категорично заявив, що не післав би американських військових частин до Югославії, то тепер сказав, що післання військових частин вважає „дуже мало правдоподібним". У четвер він також додав, що напад СССР на Югославію був би загрозою для цілого світу та що для ЗСА тоді було б майже неможливо продовжувати політику детанту із Совєтським Союзом. Підкреслюючи кілька разів, що можливість вислання американських військ є „дуже неправдоподібна", Картер зазначив, що остаточне рішення в цій справі мусів би зробити тоді, коли СССР дійсно напав би на Югославію. Картер також сказав, що згідно з його інформаціями, Югославія — це мілітарно сильна і об'єднана країна та віддана принципові незалежности.

Щодо зменшення податків, новообраний Президент заявив, що погодився б на додаткове зменшення в податках тоді, як показалося б, що на початку січня економіка країни не виявляла б поліпшення, але зазначив, що таке зменшення є тільки можливістю, а не обіцянкою.

Картер також повідомив, що наменує членів свого кабінету щойно в грудні, бо хоче раніше засягнути порад у визначних політичних діячів. Він також „дуже точно" розглядатиме кваліфікації всіх осіб, які будуть призначені на 75 найголовніших постів у виконавчій частині уряду.

Відносно ролі, яку в його уряді відіграватиме віцепрезидент Волтер Мондейл Джіммі Картер заявив, що Мондейл матиме більше відповідальностей, ніж будь-який інший віцепрезидент, але не подав жадних подробиць. Сенатор Мондейл був присутній на пресконференції, але не займав голосу.

Картер похвально висловився про президента Дже-

(Закінгення на стор. 6-ій)

Джіммі Картер під час першої своєї пресконференції в характері новообраного президента ЗСА.

ПРОФ. Д-Р ОЛЕКСАНДЕР ГРАНОВСЬКИЙ, ВИДАТНИЙ НАУКОВЕЦЬ, ПОЕТ І ДІЯЧ, ПОМЕР НА 89-му РОЦІ ЖИТТЯ

Міннеаполіс, Міннесота. — У четвер, 4-го листопада, точно в день своїх 89-их уродин, помер тут один з найвидатніших діячів-піонерів Американської України, науковець та поет і письменник, довголітній професор Міннесотського університету та ініціятор і фундатор відомого архіву етнічних студій в тому університеті, основоположник та довголітній голова і опісля почесний голова Організації Державного Відродження України (ОДВУ), дійсний член Наукового Т-ва ім. Шевченка і Української Вільної Академії Наук, член багатьох наукових установ в Америці і в інших країнах, довголітній член Українського Народного Союзу, св. п. проф. д-р Олександер Неприцький-Грановський. Похорон був заповіджений на суботу, 6-го листопада.

Св. п. проф. д-р Грановський

Зі смертю св. п. проф. д-ра Олександра Грановського український нарід на Батьківщині та українці на поселеннях, зокрема в З'єдинених Стейтах Америки, втратили одного з найвидатніших, найбільш відданих і найбільш заслужених своїх діячів. Життєписні дані та загальні інформації про довголітню суспільно-громадську, наукову, політичну, письменницько-публіцистичну та іншу багатогранну діяльність і досягнення та спадщину Покійного будуть подані в черговому виданні „Свободи".

Монтреальська Округа УНС виконає організаційну квоту

Сенатор Павло Юзик і Степан Гавриш вручають плякети пані Марії Юзик і Теклі Мороз. На фото (справа): сен. Павло Юзик, пані Текля Мороз, пані Марія Юзик і Степан Гавриш.

Монтреаль, Канада (с.г.). — В суботу, 30 жовтня ц.р., тут в залі Української Молоді СУМА представники Відділів УНС Монтреальської Округи на пропозицію головного директора УНС на Канаду сен. Павла Юзика одноголосно вирішили докласти всіх зусиль, щоби виконати цьогорічну організаційну квоту, яка виносить 120 членів.

Наради відкрил.. і ними проводила голова Округи, головна радна пані Текля Мороз, а обов'язки протоколянта сповняла секретарка Оруги пані Дарія Манило. Відкривши наради, пані Мороз привітала приявних, у вперше чергу головного директора та голову Канадського Представництва УНС сен. Павла Юзика, його дружину пані Марію і головного організатора Степана Гавриша. Опісля секретарі поодиноких Відділів УНС Округи звітували про свою діяльність. Не зважаючи на різні перешкоди, вони докладали багато зусиль, щоби збагатити Округу новими членами. Сен. Павло Юзик у своєму слові в першу чергу привітав головну радну

(Закінчення на стор. 4-ій)

ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ

До Головної Канцелярії УНСоюзу наспіло до **кінця жовтня 1976 р.** 302 аплікації нових членів, що їх прислали такі секретарі та організатори:

По 2 і більше аплікацій надіслали: Р. Чучкевич (88) — 22, І. Поліщук (384) — 20, Б. Підлуський (181) — 12 Елля Гордон (181) — 10, В. Кобіто (121) — 9, Р. Татарський (94) — 8, В. Оріховський (89) — 6, А. Джула (161) — 6, П. Дутка (277) — 6, О. Зинюк (15) — 5, Р. Куропась (20) — 5, М. Сорока (136) — 5, М. Кігічак (240) — 5. По 4 аплікації прислали: П. Шевчук (13) Анна Гарас (47), П. Прокопенко (89), І. Сенич (140), Г. Корб'як (146), Б. Дейчаківський (233), І. Курман (408), І. Кнігницький (430). По 3 аплікації надіслали: Квітка Стецюк (25), М. Турко (63), В. Колодій (191), С. Кравець (277), А. Копистянський (327), Е. Притула (337), Р. Припхан (399), Р. Горнич (460). По 2 аплікації прислали: А. Вовк (6), Марія Кульчицька (8), В. Лучкань (12), К. Мельник (18), П. Головачук (42), Ольга Дудич (98), Гльорія Пацин (125), Т. Дуда (163), Т. Бутрей (164), Марія Лисогір (181), Г. Клименко (182), Л. Гардінг (209), Й. Ірха (224), О. Чабан (242), С. Іваницький (276), В. Василенко (277), В. Гавриляк (316), І. Малко (320), Я. Мартинюк (330), Б. Футей (358), І. Пригода (361), С. Макарик (364), П. Тарнавський (375), О. Хома (383), Б. Зорич (432), Олександра Дольницька (434), Віра Баніт (473), М. Шпитко (489).

По одній аплікації надіслало 71 секретарів і організаторів. Разом Головна Канцелярія УНСоюзу одержала в жовтні 1976 р. 302 аплікації нових членів.

Михайло Ярош обраний на шерифа в Огайо

Янгставн, О. — Михайло Ярош, активний член місцевої Української громади та колишній дев'ятикратний голова місцевого Відділу УККА, був обраний минулого вівтірка на пост шерифа повіту Магонінґ в стейті Огайо. М. Ярош кандидував на цей пост з рамени Демократичної партії.

Уродженець Колюмбусу, О., в родині українських поселенців з околиць Перемишля, М. Ярош покінчив школу при українській католицькій церкві св. Тройці в Янгставні, де й здобув середню освіту. Перебувши тяжкі роки депресії, М. Ярош здобув високу освіту в поліційній школі Еф-Бі-Ай та в міжнародній школі для інвестиґаторів. Був вісім років заступником шерифа в повіті Магонінґ, а в останніх роках — головним слідчим повіту. Йому 59 років.

Вихований в українському дусі, М. Ярош був активним членом Ліги Української Молоді Північної Америки, з рядів якої вийшло багато про відних громадських діячів з народженої вже в Америці генерації українців. Опісля включився активно в працю УККА, очолюючи Відділ в Янгставні дев'ять років підряд. М. Ярош і його дружина Меланія, уродженка Озон Парку, Н.Й., рівнож в родині українських іміґрантів, є членами 230-го Відділу УНС. Вони є батьками двох дітей, доньки Ґері, заміжня Орловська, і сина Михайла Йосифа.

Теодор Стубан обраний до асамблеї Пенсильвенії

Бервик, Па. — Теодор Стубан, член Міської Ради цього міста, в минулий вівторок, 2-го листопада, був обраний до Стейтової асамблеї Пенсильвенії, де репрезентуватиме 109-ту виборчу округу. Теодор Стубан кандидував від Демократичної партії, перемагаючи свого республіканського суперника, проф. Расела Говка з Блумберґського коледжу, відношенням голосів 13,841 до 10,917.

Новообраний асемблімен Теодор Стубан народився і виріс у Бервику, Пенсильвенія. Він і його родина є парафіянами української католицької церкви свв. Кирила і Медодія, парохом якої є о. д-р Іван Білянич. Теодор Стубан по фаху аукціонер. Одружений він з Карльотою Ві і мають вони двоє дітей, Івана і Катерину. Ціла родина є членами 164-го Відділу УНСоюзу. Син Іван тепер студіює в коледжі, а дочка Катерина заміжна за Івана Дуду. Між іншим, посадником міста Бервику є Михайло Бурка.

ДЖІММІ КАРТЕР МАЄ „ВЕЛИКИЙ ПОДИВ ДО НАРОДУ УКРАЇНИ", ПРИРІКАЄ ОКРЕМУ УВАГУ НАРОДАМ ЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ

Ню Йорк. „Я маю великий подив до народу України", — заявив тоді ще демократичний кандидат на президента і тепер уже новообраний президент ЗСА Джіммі Картер у відповідь на телеграму, вислану йому в імені учасників XII Конгресу Українців Америки в половині жовтня ц. р. В телеграмі-відповіді, датованій 28-го жовтня ц. р., отже ще перед виборами 2-го листопада та скерованій „До учасників XII Конгресу Американців Українського Походження" і висланій на адресу УККА, тодішній демократичний кандидат на президента Джіммі Картер пише:

Thank you for your telegram. I have great admiration for the people of the Ukraine. In our economic and diplomatic transactions with the Soviet Union, I will use the most effective means possible to strengthen the hands of those who are oppressed. I will also work for a freer exchange of information and ideas.

In recent years I believe our Government has come out second best in its dealings with the Soviet Union, and has not paid sufficient attention to the nationalities behind the Iron Curtain. The Republicans are responsible for the grain sale of 1972, the Sonnenfeldt doctrine, the refusal to see Alexander Solzhenitsyn, and the statement that Eastern Europe is not dominated by the Soviet Union.

I would make detente a two-way street. I would try to make it an instrument for long-term peaceful change within the Communist system, as well as in the rest of the world. To this end, I welcome your ideas, your suggestions, and your support.

Дякую вам за телеграму. Я маю великий подив для народу України. У наших економічних і дипломатичних трансакціях із Совєтським Союзом я вживатиму найбільш ефективних засобів, щоб скріпити становище тих, які є під гнітом. Я рівнож працюватиму для більш свобідної виміни знання та ідей.

Я уважаю, що в останніх роках наш уряд виходив тільки другим у відносинах із Совєтським Союзом і не прикладав належної уваги націям поза Залізною Заслоною. Республіканці відповідальні за продаж збіжжя в 1972-му році, за доктрину Сонненфельдта, за відмову побачення із Александром Солженіциним і за твердження, що Східня Европа не є під пануванням Совєтського Союзу.

Я зробив би детант дволінійною дорогою. Я старався б, щоб детант був засобом мирної зміни в комуністичній системі на довшу мету, як рівнож в цілому світі. В тих цілях я радо вітатиму ваші думки, ваші суґестії і вашу піддержку.

Москва обвинувачує двох туристів за перевіз грошей і антисовєтських матеріялів

Москва. — Пресові аґентства повідомляють, що московська прокуратура обвинувачує двох жінок — американку Катерину Ноберра із Сан Франсіско в Каліфорнії та Юрендіну Брейдвелд, голляндку з Апельдорн, за нелеґальний перевіз до Совєтського Союзу закордонної валюти, яка не відомо для чого була призначена, і антисовєтської літератури. Совєтська пресова аґенція ТАСС, цитуючи газету „Совєтская Білорусія", заявляє, що обидвох названих викинено поза кордони Совєтського Союзу без права поворoту до СССР в будь-якому часі.

БРУТАЛЬНІСТЬ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ХРИСТИЯН В СССР

Вест Честер, Па. (В.Г.). — На 35-й Конвенції Американської Ради Християнських Церков, яка була тут від 26-28 жовтня ц.р., представники фундаментальних християнських напрямків присвятили дуже багато уваги переслідуванню віруючих у Бога в країнах під пануванням комуністичних режимів.

Американське громадянство в загальному відкриває широко свої очі на факт облудної совєтської пропаганди про свободу релігії в СССР та стає щораз чутливіше до крику й стогону жорстоко переслідуваних християн й інших релігій у комуністичних країнах, а зокрема в СССР. В американських кругах добре знають, що режим СССР підписав Універсальну Декларацію Прав Людини та Конвенанти Об'єднаних Націй про економічні, соціяльні й культурні як теж громадянські й політичні права, а надто, він підписав Гельсінкську Декларацію, які ґарантують свободу думки, сумління, слова, руху тощо, однак в совєтах продовжуються і посилюються жорстокі переслідування, репресії, арешти, всаджування в концтабори важкого режиму й у психушки, заслання, конфіскації майна та вбивства віруючих у Бога. Насильство і терор над віруючими з боку комуністичного режиму не перестали, а панують надалі в СССР, виявляючи безоглядне лицемірство комуністичної влади.

Д-р Манфред Кобер, професор Баптистської Біблійної Семінарії Віри в Анкені, Айова, говорив про „Переслідування християн під комунізмом". Він у середу вечором ілюстрував свою промову висвітлюванням діяпозитивів зі своїх відвідин комуністичних країн.

У четвер вранці д-р Голл Даутел, пастор Баптистської Церкви в Честері, Па., дав виклад пророцтва про „Чотирьох Верхівців", у якій він часто насвітлював прикладами з провісних обставин суворого життя утиску й недостатків, які приніс багатьом народам безбожний комунізм.

Пізніше, цього ранку, генеральний секретар Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства, єдиної вільної української баптистської організації, яка репрезентує всіх українських баптистів світу, паст. Володимир Домашовець промовляв про „Комуністичну брутальність до християн". Вийшовши з заложення безкомпромісних тверджень совєтської офіційної безбожницької літератури про несумісність християнства і комунізму й з напрямих комуністичної партії СССР про цілковите знищення т.зв. „релігійних пережитків", він доказав також жахливу суперечність між совєтською конституцією та карним кодексом й

(Закінєення на стор. 6-ій)

Лігай-Веллійська Округа УНС відбула нараду, зобов'язалась до посиленої кампанії за приєднання нових членів

Ісьон, Па. (Н.Н.) — В дні 17 жовтня ц. р. відбулась тут в Народному Домі нарада Відділів УНСоюзу Лігай Веллійської Округи.

Нараду відкрила і нею проводила головна радна УНС та голова Окружного Комітету п-і Анна Гарас, запросивши до Президії зборів: почесного голову Окружного Комітету Мих. Колодруба, заслуженого союзового-піонера Ст. Колодруба, секретаря 137 Відділу УНС, Т. Бутрея, голову Шамокінської Округи УНС, В. Мучастого скарбника, та д-ра Івана Скальчука, головного контролера УНС, представника Централі.

Д-р І. Скальчук у майже одногодинній доповіді представив присутнім фінансовий стан УНС, заторкнув працю кожного департаменту, підчеркуючи успіхи та досягнення УНСоюзу в минулому та теперішньому періоді, не проминаючи теж і недоліків в праці УНС. Прелеґент довше зупинився на праці Організаційного та Видавничого відділів і редакції „Свободи".

Союзові працівники — на думку д-ра І. Скальчука — були і є передовими громадськими працівниками на різних ділянках громадського життя, а УНС на протязі лише останніх 10 років свого існування виплатив сотні тисяч долярів на громадські потреби, стипендії, на видавничий фонд „Свободи" чи на друк української англомовної Енциклопедії. Прелеґент дуже чітко підчеркнув факт, що на Окружній нараді були заступлені всі Відділи Лігай Веллі, крім 48 Відділу із Редінґу (секретар цього Відділу не міг прибути на нараду із-за хвороби).

Після доповіді відбулась жива дискусія,в якій забирали слово: п-і Шишка, Ст. Колодруб, Мих. Колодруб. Т. Бутрей, В. Мучастий, Гуцалюк, п-і А. Гарас та інші. Дискутанти обстоювали твердо думку, що при замовлюванні кімнат на Союзівці члени УНСоюзу повинні мати першенство, а для цієї цілі треба, щоб УНС видав усім членам членські виказки. Дискутанти підносили справу спізнюваної достави „Свободи", мимо їхніх рек-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Помер св. п. о. протопресвітер Омелян Мицик

З Консисторії Української Православної Церкви в ЗСА в останній хвилині перед друком цього числа поінформували, що в середу, 3-го листопада ц. р., в МекКіс Ракс, Па., помер настоятель парафії Пречистої Діви Марії, бувший секретар Консисторії, голова Контрольної Комісії і довголітній член Метрополітальної Ради УПЦеркви в ЗСА св. п. о. Омелян Мицик, один з видатних і заслужених діячів УНСоюзу. Ієрейські похоронні відправи відбулися у п'ятницю, 5-го листопада, в церкві Успення Пресвятої Богородиці в Честер, Па., і продовжуватимуться в суботу, 6-го листопада, о год. 10-ій рано в церкві-пам'ятнику в Бавнд Бруку, де буде відправлена Архиєрейська Служба Божа, яку очолять Владики Мстислав і Марко в сослуженні довколишніх священиків. Тлінні останки о. О. Мицика будуть поховані на цвинтарі св. Андрея в Бавнд Бруку.

Св. п. о. прот. Омелян Мицик

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ще одна помилка

Протягом своєї служби на пості державного секретаря Генрі Кіссінджер зробив багато корисного для справи миру в різних частинах світу, але також поробив багато помилок, зокрема коли мова про однобічну в користь Совєтського Союзу політику детанту.

Чергову помилку поповнив Кіссінджер минулого понеділка, послабивши ефективність комісії, яка була створена на те, щоб наглядати чи 35 сигнаторів Гельсінкської Декларації, зокрема Совєтський Союз і його сателіти, додержуються постанов тієї декларації, головно тих, які відносяться до пошанування людських прав. Кіссінджер вирішив, що три представники виконавчої частини уряду в тій комісії, до якої також входять 12 законодавців, не візьмуть участи у відвідинах комісії 24-ох европейських держав, а тільки поїдуть до Брюсселю на наради НАТО і Европейського Спільного Ринку. Голова комісії, конґресмен Данте Фасцелл із Фльориди, правильно натаврував рішення Кіссінджера, заявляючи, що воно „помилкове", бо може мати некорисні наслідки, виявляючи союзникам і противникам Америки розбіжності в поглядах Конґресу та виконавчої частини уряду щодо Гельсінкської Декларації.

Існує оправдане припущення, що Кіссінджер цим рішенням навмисно хотів вказати совєтським верховодам і урядам сателітів, що Державний департамент не підтримує діяльности тієї Гельсінкської комісії так, як це робить Конґрес. Це підтвердили речники самого Державного департаменту. Треба пам'ятати, що Білий Дім і Кіссінджер спершу противилися створенню такої комісії, побоюючись, що інші держави можуть інтерпретувати її діяльність як втручання у внутрішні справи. През. Форд, підписуючи законопроєкт Конґресу, яким створено цю комісію, сказав, що три представники виконавчої частини уряду будуть тільки „спостерігачами".

Своїм рішенням Кіссінджер вказав кремлівським ватажкам, що Державний департамент і Білий Дім не настоюватимуть на тому, щоб Москва та її сателіти змінили своє дотеперішнє становище і таки дали згоду на відвідини цієї комісії в їх країнах. Можливо, що Москва та її сателіти все одно не погодилися б на відвідини американської комісії — хоча Букарешт дав свою згоду — але своїм відтягненням підтримки для діяльности комісії Кіссінджер поважно послабив її моральний і пропаґандивний потенціял.

Треба надіятися, що понеділкова помилка Кіссінджера буде його останньою на пості державного секретаря. Поминаючи те, що велика частина громадян ЗСА не задоволені з виборчої перемоги Джіммі Картера, то це їхнє невдоволення злагіднює обставина, що Кіссінджер від 20-го січня 1977-го року перестане бути державним секретарем. Щоб тільки державний секретар, якого призначить Дж. Картер, не робив подібних помилок.

Прикладна громада

Про українську громаду в далекій Австралії відносно мало згадується у нашій пресі, хоч ця громада за останніх 25 років діяльности, беручи під увагу її чисельний стан, може похвалитися великими успіхами, а її великі досягнення на відтинку культури і шкільництва можна сміливо ставити за приклад іншим громадам українських поселенців у країнах вільного світу.

30-тисячна українська спільнота в Австралії рухлива і енерґійна, добре зорганізована, сторожка, уміє використати кожну сприятливу нагоду, політично активна. Наприклад, в останньому 25-річчі до Австралії прибуло приблизно три мільйони емігрантів різних національностей серед яких найчисленніші — греки і італійці, — але жадна з них, крім української, не потрапила розбудувати свого власного шкільництва, не зуміла так сильно протиставитися початковій хвилі денаціоналізації, що її колись піддержував австралійський уряд, не зберегла так чітко своєї культури. Ця послідовна і добре зорганізована праця української громади в Австралії не тільки викликала подив іншонаціональностевих груп, але також австралійського населення і мабуть спричинилась поважно до зміни наставлення уряду, який тепер уважає, що іншонаціональні культурні елементи збагачують австралійську культуру і надають їй кольоритности.

Дальшим досягненням українців в Австралії можна б назвати визнання федеральним урядом в Канберрі української мови, як предмету при закінченні середньої школи і кінцевих іспитах, старання про відкриття катедри Українознавства, осовником якої був проф. д-р Я. Рудницький, — довголітній голова департаменту Славістики Манітобського університету, старання про допущення української мови в Сіднейському й інших університетах, добре зорганізовані форми праці з молоддю, існування багатьох мистецьких одиниць, народних домів, не говорячи про корисну працю українських Церков, молодечих організацій, зокрема Пласту і СУМ-у, та численних інших політичних і суспільно-громадських організацій, об'єднаних в Союзі Українських Організацій Австралії (СУОА), 25-річчя існування якого припадає в цьому році.

Цей короткий, дуже побіжний і поверховний огляд діяльности української громади далеко не вичерпує широко розгорненої дії українців у тій найбільш віддаленій від України частині світу, яка всіма силами намагається задержати українську національну самобутність. Тому українську громаду в Австралії таки можна і треба ставити за приклад, зокрема в теперішньому тяжкому для України часі тотального наступу окупанта на українство.

Арґентина викинула совєтських „техніків"

Буенос Айрес, Арґентина. — Асошіейтед Пресс інформує, що уряд Арґентини викинув з країни 7 совєтських „техніків" за порушення домовлених раніше правил. Речник міністерства закордонних справ Арґентини заявив, що група сімох, прізвища яких він відмовився подати, перебувала в Арґентині із совєтською індустріяльною виставкою, яка була відкрита в Буенос Айресі минулого тижня. Не відомо чим займалися викинені совєтські „техніки" в Арґентині, бо міністерство відмовилося коментувати цю справу.

ПОСЛАННЯ БЛАЖЕННІШОГО ПАТРІЯРХА ЙОСИФА ДО УКРАЇНЦІВ В АМЕРИЦІ

УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ В АМЕРИЦІ
з нагоди його Столітнього Ювілею поселення
МИР
І БЛАГОСЛОВЕННЯ!

З нагоди торжественних святкувань двістіріччя З'єднаних Стейтів Америки звертаються наші думки до Вас — української громади на вільній землі Вашінґтона. Ваша історія — це частина історії Америки, але також і частина історії українського народу.

Сто літ минає, відколи розпочався масовий виїзд наших людей з України в заокеанські краї, особливо до ЗСА, в пошукуванні в тодішній нужді кращого прожитку та людських прав. Та що ці наші перші іміґранти в ЗСА принесли зі собою з рідної землі? Сильну віру в Бога, щире прив'язання до своєї рідної Церкви, високий рівень моральности та свою українську трудолюбивість. Не зважаючи на трудні, а часами навіть трагічні обставини, ті наші піонери вдержалися на поверхні життя і не загинули. Доказом того це ті численні церкви, які ще стоять по сьогодні, церковні та світські установи, а головно родини, які вже в четвертому чи п'ятому поколінні на американській землі все ще мають свідомість про свою церковну та народну приналежність. Завдяки церквам та жертвенним душпастирям наші поселенці зберегли свою віру й обряд; завдяки народним домам, в в яких кипіло громадське життя, вони не перестали бути українцями, не стратили свідомости свого церковного та народного походження. На здобутках тих перших поколінь наших поселенців будували своє життя пізніші українські іміґранти до ЗСА, які напливали після світових воєн.

Те перше покоління покладалось на свої власні сили, воно духом лишилось в тісному зв'язку з материком — Україною, в освіті, наполегливій праці, а головно у своїй рідній Церкві. На такому ґрунті виросло наше суспільство, яке сьогодні має свої церковні та національні осередки, свої школи, свою пресу, свої університетські українські філії, свої сильні та багаті організації.

Славні наші люди, розуміючи, що спасення для них лежить у єдності між собою та у єдності з цілим народом, майже зараз після приїзду до Америки, зверталися до галицького митрополита Сембратовича з проханням висилати їм душпастирів та провідників. І він, почуваючись до обов'язку піклуватись своїм стадом, де б воно не було, обіцяв і висилав їм перших священиків. Вони домагалися навіть створення свого патріярхату (в 1892 році). За старанням його наступника Слуги Божого Митрополита Шептицького прийшов в Америку і свій єпископ — Сотер Ортинський. Американська українська громада зі своєї сторони живо цікавилася подіями і розвитком самостійного життя в Україні і за все добро, яке одержувала з материка, щедро віддячувалася пожертвами на відбудову зруйнованого війною краю, особливо фондом для сиріт.

Сто років побуту в Америці — це шмат історії нашого народу. Це формативний період американської української спільноти, це період живої обміни ідей та ідеалів між українською та іншонаціональними групами, з яких зросли З'єднані Стейти. Бо живучи в середовищі, яке так дорожить волею, людськими правами та демократією, наші люди ділилися з другими своїми духовними скарбами та вчилися від них. Тому можна до Вашого поселення застосувати слова Книги Сираха: „Усіх їх поважали їхні сучасники і за життя свого вони хвали зазнали. Деякі з них лишили імення, яке ще й досі з похвалами згадується" (Сир. 44, 7-8).

Дорогі Браття і Сестри! Коли на порозі другого століття Вашого побуту-поселення з вдячністю дивимось на Господа на такі гарні досягнення стількох синів та дочок нашого народу, коли з радістю переглядаємо все те, що українці - іміґранти вложили позитивного в розвиток висококультурної американської „нації націй", коли перечислимо і наші втрати, то які заключення зробимо з проминулого і які постанови винесемо в майбутнє?

1. — Найбільва наша сила — це єдність, єдність внутрі наших громад, внутрі нашої спільноти, єдність духова з нашою спільною батьківщиною, єдність поміж усіми нашими поселеннями. Ця єдність переходить вузькі межі часу і простору. Вона сягає в століття побуту Вашого в ЗСА, в тисячоліття нашого християнства, в дальші навіть століття існування нашого народу на українських землях. Вона виходить поза межі України чи ЗСА, а сягає через усі континенти, охоплює нас усіх, вільних і поневолених. Ми є український нарід, де б ми не перебували.

2. — Найпотужнішим нашим заборолом, нашою вчителькою і провідницею, є наша рідна Католицька Церква, об'єднана по цілому світі, вона має бути чинником нашої єдности — духової і національної. Вона єдина остаточно може запевнити нам особисте щастя, моральне здоров'я наших родин, здоровий світогляд, на якому можна безпечно будувати майбутність.

3. — Одиноким певним середником для здобуття того всього, на чому базується спільне добро, є власні сили. Поміч від чужих може прийти, але на неї числити годі. І не забуваймо: над тим усім є Бог наш на небі. Будувати власними силами не значить замкнути наше життя в своє ґетто і зірвати будьякий зв'язок з іншими народами та дбати тільки про себе. Власне побут наших поселенців в Америці навчає нас, якою корисною може бути співпраця із різними народами та націями.

4. — Щоб співпрацювати з другими, треба бути свідомим своєї власної гідности. В мозаїці націй, які спільно творять могутні З'єднані Стейти Америки, наш нарід не серед останніх. Ви, що творите американську українську громаду, вложили свій вклад праці й крови в будову тієї держави. З оправданим почуттям великодушности та вдоволення стоїте нарівні з іншими народами.

5. — Сто літ існує українське поселення в ЗСА. Воно не забувало про Україну і в найприкріших своїх хвилинах. Обставини життя в Україні сьогодні ставлять перед Вас, що живете в наймогутнішій вільній державі, особливий обов'язок всіми засобами старатися про привернення вольностей рідним братам.

6. — За сторіччя побуту в ЗСА наші поселенці одержали від Господа обильні дари. Багато з них використали і за них треба Богові з цілого серця подякувати. „Дякуйте за все завжди Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа" (Єф. 5, 20).

Та перед нашою американською спільнотою ще не одне велике завдання. Сповните його, коли пробуватимете в любові Бога, Його святої рідної нам Католицької Церкви, в любові й пошані один до одного, і коли нині нашу обездолену Україну будете піддержувати всіми силами, щоб двигнути її до давньої слави і величі.

Вступайте з Богом в друге століття свого життя в молитві і праці, та „радійте, прагніть досконалости, підбадьорюйтеся, будьте однієї думки, живіть мирно, і Бог любови та миру буде з вами" (2 Кор. 13, 11).

Дано в патріярхальному храмі Св. Софії в Римі, в неділю Всіх Святих, 20 червня 1976 р.

Йосиф
Патріярх

Володимир Янів

АВДИТОРНЕ НАВЧАННЯ УВУ 1976 Р.

Авдиторне навчання УВУ закінчилося в б.р. у п'ятницю, 27 серпня, і — згідно із усталеним від кількох років — враз із закінченням семестру закінчилася й каденція Сенату (звичайно, з технічних причин із днем 31 серпня). Таки цього дня був підготовлений звіт за цілий рік праці (1975/76), і Бюлетень із звітом був негайно розісланий до цілої преси. Із звіту видно, що авдиторне навчання у УВУ було рівно успішне, як видавнича діяльність і як міжнародні зв'язки із чужим науковим світом. Звіт має низку статистичних та порівняльних таблиць, і з них подаємо деякі інформації: Дуже сильно зросла загальна скількість викладових годин: вона досягла числа 1124, тобто денно припадало понад 20 годин, і такого числа можна було добитися тільки завдяки власному новому будинкові із трьома викладовими залями та меншими приміщеннями на семінарі.

Число годин пояснюється двома моментами: по перше, — було в звітному році більше паралельних курсів — поруч із головними семестрами на обидвох факультетах — філософічному та правничо-суспільно-економічному; по друге, організатори заступили короткі курси основними, поглибленими, які відповідали б вимогам, ставленим до зачислення кредитів. І так, напр., всіх подаваних предметів було у 1974 р. 94, а в 1976 р. „тільки" 78, але ж викладових годин було в 1976 р. далеко більше (1974 — 747, 1976 — 1124) тобто: коли в минулому на один предмет припадало кругло 8 викладових годин, тоді у 1976 р. в пересічі один предмет тривав понад 14 годин. На підставі порівняння результатів, Деканати роблять заходи, щоб еволюцію утримати, зокрема на семестрах.

Задовільним було число викладаючих членів Колеґії, — викладало разом 44 професорів, професорів-гостей, доцентів та викладачів. Викладачів притягається постійно, бо вони є природним резервуаром допливу молодших сил. Цікава є порівняльна таблиця, звідки були доценти УВУ: разом із 4 країн Европи було їх 25, а з-поза океану приїхало в звітовому році 19, і такого високого відсотку ще не занотовано досі в історії УВУ (43,2%). При тому треба ще згадати, що 14 Колеґ приїхало із ЗСА, 11 із Канади, 1 із Бразилії, причому всі вони або є (або були) зв'язані також із іншими університетами. Слід сказати, що ще двох професорів із Канади, а один із ЗСА вправді не викладали на курсах, але мали свої доповіді для ширшої публіки у вечірних годинах, і це ще більше підкреслює, наскільки УВУ став ся доосередним центром для українистів, розсіяних по цілому світі (2 член Колеґії з-поза океану було в Мюнхені).

Зросло також число студентів, — загально їх було 133, із 5 европейських країн, а дальше 23 із ЗСА, 10 з Канади та 3 із Австралії. Вперше був поважний відсоток чужинців, а саме було їх 9% загалу, і — до речі — належали вони до дуже пильних та дисциплінованих кандидатів. Задовільно представляється також вік студентів, що заперечує злобно поширюване твердження, що мовляв УВУ має „перестарілий" студентський склад. Конкретно студенти у нормальному віці — нижче 25 років життя, творили 60%, а якщо зважити спеціяльні умови нашого життя в діяспорі, то треба цю групу збільшити до 74,6% — тобто до студентів нижче 30 років. Якщо зважити, що сьогодні скрізь у світі існує тенденція, щоб до студій допустити і старших студентів (або навіть твориться університети для літніх, вповні дозрілих осіб), то відсоток студентів в УВУ, що мають понад 30 років (25,4%) є радше низький!

Як згадано, поруч із традиційними викладами на обидвох факультетах (філософічному та на факультеті права й суспільно-економічних наук) були ще наступні курси:

Два традиційні Високошкільні курси Українознавства: Літній та Зимовий. Літній був заініціований самими таки студентами (їхньою централею) у 1952 р. В хвилині послаблення ЦЕСУСу на европейському терені, організацію ВЛКУ перейняв УВУ, і після віднови авдиторного навчання в УВУ у 1965 р. відновлено також і ВЛКУ 1967 р., і з цього часу ВЛКУ ведеться безперебійно для тих студентів Високих Шкіл, яких знання українознавства недостатнє. 1974 р. організовано поруч із курсами у літі, ще й курси у зимі, а саме з наступних міркувань: студенти із Німеччини в літі зайняті як організатори, виховники чи інструктори різних літніх таборів (церковних, сумівських, пластових, тощо), і вони не можуть приймати участи у ВЛКУ, організованих УВУ. Тому для них спеціяльно організовано тричі під ряд окремі курси в часі ферій між семестрами — зимовим та літнім. Звичайно, це була необхідність, але вона мала свої поважні недоліки: В літі не було студентів із Німеччини, в зимі не було студентів з-поза Німеччини. Тому 1976/77 р. приступаємо до нової спроби — організувати курс в часі ферій між різдвяними святами (за новим та за старим стилем), і то в місцевості поза Мюнхеном, щоб можна було максимально використати час, а не витрачати його на доїзди із гуртожитків.

1976 р. втретє організовано також спільний англомовний курс із Мічіґенським університетом, який має те превелике значення, що він гуртує тих українців, які вже не володіють українською мовою (чи володіють нею недостатньо), але він притягає також студентів англо - саксонського походження, які цікавляться сходознавчою проблематикою. Коли минулими роками ці курси „мюнхенського проєкту" мали майже виключно ще тільки студентів-українців, тоді в звітовому році вже було по половині українців та англо-саксонців. Тому цей курс треба за всяку ціну у-

(Закінчення на стор. 5-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

Щоденник науковця

(З таборових споминів)

Штутґардт. — Засідання Історичної Секції Української Вільної Академії Наук. Читав дві доповіді, заслухав щось з 15. Прекрасний харч! Першого дня на обід був український борщ з автентичною свининою. На другий день Вш. Пані подали дуже смачні вареники. Подолав 39 штук, більше було не під силу. Відомий ненажера, проф. Терлиця, з'їв 55. Але рекорд побив голова Секції: змотлошив копу вареників! Тим досягненням він здобув собі велику популярність, бо на вечірній його доповіді про катастрофу під Полтавою заля заповнилась по береги! Третього дня, з нагоди зустрічі з громадянством, був обід з варенухопитієм. (Пишна оця „штутґартівка"!) Згодом засідання пройшло в діловій, строго науковій атмосфері і дало плодотворне жниво. Купив 5 пляшок вина по смішно низькій ціні і вислав на „мітґут" мішок яблук.

Ашаффенбурґ. Загальні збори Наукового Т-ва ім. Шевченка. Був запрошений до президії і, мимоволі, задрімавши, трохи не впав з крісла. Про харчову сторінку не можна сказати лихого слова ,проте ,воно не те, що було в Штутґардті. На вечерю подали полуниці з сметаною і цукром. Двічі просив добавки. Познайомився з однією з Пань із Комітету. Високоінтеліґентна особа, приладила пакет усячини на дорогу.

Бамберг. З'їзд МУР-у присутнім лише на відкритті і негайно від'їхав до Міттенвальду, що з погляду харчування приїжджих гостей має вже свою усталену марку. Конференція літературознавців тривала три дні, але я посидів собі 2 тижні в цьому гостинному таборі (командант мґр М. Дужий!) Привіз додому дуже приємні спомини і скриньку кексів.

Мюнхен. Ювілейні святкування з нагоди 60-річчя Пана Ректора Українського Вільного Університету. Бенкет на 200 осіб у залі „Реґіна". Було багато промов, тостів і концертова частина. На превеликий жаль — був недиспонований і під час вечері тільки статистував... Не знаю, чи ми тут, на еміґрації, маємо моральне право влаштовувати так парадні бенкети в той час, коли Батьківщина страждає, голодує і кривавиться в бою.

Берхтесґаден. Нечувана історія! Вже більше місяця немає жадного наукового з'їзду! З цілого пребагатого українського словника, тепер одне лише слово відміняють на всі лади і склади: „Переселення"! Передбачаю повний розвал всього нашого наукового дорібку, якщо в найближчму часі не буде якогось нового з'їзду!

Ікер

Закінчено Іллінойський проєкт міжетнічної навчальної програми

Чікаґо (мр). — В серпні ц.р. закінчився однорічний дослідний проєкт в Чікаґо, уфундований федеральним урядом, який виготовив програми для етнічних студій про чотири етнічні спільноти — грецьку, жидівську, литовську й українську. Українська участь в цьому проєкті була доволі замітною, так в організаційному, як і в дослідному відношеннях. Співспонзором проєкту був Іллінойський Комітет сприяння українознавчим студіям (представники інж. Дм. Григорчук і проф. М. Семчишин), адміністратором проєкту було товариство „Самопоміч", а його директором д-р Дарія Маркусь.

Іллінойський проєкт був одним із 49 уфундованих в 1975-76 рр. федеральним урядом проєктів, із суми 1,800,000.00 дол., що їх Конґрес асиґнував для етнічних студій (т.зв. титул IX закону про початкову і середню освіту). Суму 45 тисяч призначено для групи, яка створилася з метою переведення цього проєкту під назвою Чікаґський Консорцій для опрацювання міжетнічної навчальної програми. Його очолював декан жидівського коледжу Спертус, Натаніел Стенфер. Варто зазначити, що цей проєкт був єдиним з-поміж 25 інших поданих із стейту Ілліной, що дістав федеральні фонди. Директор проєкту Д. Маркусь із своїми співробітниками працювала в Іллінойському Університеті, педагогічний факультет якого дав спонзорство цьому проєктові.

В час однорічного тривання проєкту зреалізовано, між іншим, такі заходи й імпрези: двоквартальний курс-семінар для учителів і батьків (21 учасник), два шкільні міжетнічні фестивалі, візити в етнічних школах та інших установах, конференція учителів, заанґажованих в етнічній освіті (70 учасників). Саме ця конференція була чи не найцікавішою імпрезою, бо вона зібрала вперше значну кількість працівників етнічної освіти різних народів, які мали змогу обмінятися досвідом та з'ясувати собі широку проблематику етнічного виховання в Америці, яка здійснюється відірвано та самотужки етнічними групами. Був нав'язаний контакт між самими учителями та їх установами, а також з представниками державних чи муніципіяльних освітніх установ, яким представлено побажання й проблеми, що їх мають етнічні групи у виховній проблематиці. Приявні висловили побажання, щоб подібні зустрічі відбувалися і в майбутньому.

Однак найважливішим здобутком дослідного проєкту є випрацювання вишкільних матеріялів для етнічної освіти в початкових школах (від 5 до 8 кляс). Ці матеріяли оформлено як лекції окремо про кожну з чотирьох національних груп — греків, жидів, литовців і українців, як також видано спільний підручник для учителів, як користування цими матеріялами. В загальному поставлено наголос на міжетнічні взаємини, а також на зв'язок даної етнічної спільноти з Америкою. Лекції і їх тематику (прибл. 20 лекцій для кожної групи) розроблено так, щоб їх можна включити з існуючу загальну програму американських шкіл із суспільного виховання.

Призначенням цих матеріялів є, щоб їх вживали не так кожна етнічна група про себе, як радше в різних публічних і приватних школах з дітьми і учителями різного етнічного походження. Очевидно, що це є лише рекомендовані, а не приписані стейтовими Шкільними радами матеріяли. Однак матеріялами зацікавилася Шкільна Рада стейту Іллінойс, яка стала їх депозитором.

Як приклад подаємо список лекцій з українознавства: раннє українське поселення в Америці; дальші хвилі української еміґрації; видатні українці в Америці; історичні традиції й політична ідеологія; українські визвольні змагання; Україна — модерна об'єднана нація; Україна — край, нарід, мова; міста, що їх американські українці відвідують в „старому краю"; українська культура: музика, архітектура, народне мистецтво; Архипенко — скульптор з світовим ім'ям; релігійно-побутові свята; дозвілля серед українців; українські організації в Америці; людські права в Україні сьогодні.

Українська, як і інші етнічні програми, побудована довкола п'ятьох головних тем навчальної програми американських шкіл з суспільствознавства: а) раннє поселення, б) масова еміґрація, в) культурні зразки в Европі й СССР, г) конфлікти в суспільстві, ґ) проблеми модерного світу в його взаємозалежності.

До чотирьох підручників про кожну групу (від 100-110 стор.) виготовлено спільний вступ, а далі — кольорові „відеотейпи" народних танців, колекції по 50 прозірок для ілюстрації лекції про кожну з етнічних груп; окремо додано 15 прозірок і звукозапис про писання писанок.

Впроваджуючи ці вишкільні матеріяли в посібнику для учителів, директор проєкту Д. Маркусь так висловлюється про етнічне виховання й освіту:

„В той час, коли наше технологічне суспільство сприяє набуванню вмілостей і знання, які мають виробниче пристосування, то етнічне виховання належить до царини гуманістичних студій, які служать людині як такій, а не людині „спрограмованій" наче машина. В цьому відношенні кожна одиниця, незалежно від її зв'язку з такою чи іншою етнічною групою, може скористати, здобуваючи знання про різні культури та різні світоглядові напрями й життьові настанови. Така освіта й виховання поширює обрії й можливості вибору, що його здійснює кожна людина в своєму щоденному житті і в прагненні багатого й значущого існування".

У згаданому підручнику для учителів поміщено також цінний причинок проф. Томи Кочмана, що був одним з консультантів проєкту. Його стаття стосується проблеми „збереження ідентичности та спаяности етнічних груп в Америці".

Майже одночасно із закінченням цього проєкту, його директор Дарія Маркусь, що останніми роками була докторанткою на педагогічному факультеті Університету Лойолі, здобула докторат філософії, успішно захистивши 8 жовтня дисертацію. Темою її докторської праці є „Формування етнічної провідної еліти в Америці на українському прикладі". Для цієї праці авторка провела в 1972 до 1975 рр. докладний опит та інтерв'ю з кількома сотнями молодих українських активістів, як і з представниками різних установ.

Відвідини Блаженнішого Патріярха Йосифа в Чікаґо

Вже тиждень до свята Воздвиження Чесного Хреста українське Чікаґо знало, що до нього загостить довгоочікуваний всіма, їх Блаженство, Патріярх Йосиф. Тому не диво, що ще далеко до години приїзду їх Блаженства біля півтори тисячі людей зібралось на місцевому летовищі, щоб якнайдостойніше привітати Дорогого Гостя. Колони молоді із СУМА та Пласту в своїх одностроях, членкині із Об'єднання Жінок ОЧСУ у народних строях, а дальше сотні людей уставились у дві лави, щоб особисто побачити та привітати того, який на сьогодні єсть символом та дороговказом у змаганнях за єдність у нашій церкві та за незалежне її місце серед інших церков.

Точно о год. 8:15 вечора у дверях появилась масстатична постать Патріярха із своїм особистим секретарем о. д-ром І. Дацьком. Під хвилю бурхливих окликів: Слава! Слава Патріярхові! місцевий Владика Ярослав Габро у супроводі канцлера о. Білинського та отців: о. митрата Бутринського, о. д-ра Тилявського, о. Давидовича та о. Лескова проводжав Блаженнішого до вестибюлю, в якому відбулось офіційне привітання нашого Дорогого Гостя. Вітав Його Блаженство спершу Владика Ярослав Габро, опісля д-р Щербанюк від імени Комітету Громадської Дії за Патріярхат, учні парафіяльної школи св. Миколая та редактор Панасюк, голова місцевої філії УККА. Після привітів забрав слово Блаженніший Патріярх Йосиф, в якому подякував всім за милу, щиру, родинну зустріч, яка здійснилась, як Божа ласка для нього. Привітання це закінчено піснею - молитвою „За Патріярха". Багато не-українців на цьому великому летовищі придивлялось до наших вітань і від наших людей одержували вичерпні інформації про особу нашого Патріярха, про його страждання на каторзі та про Його трудноці у „вільному світі" — Ватикані.

У понеділок увечері, на саме свято Воздвиження Чесного Хреста вже о год. 6.30 вечора тисячі людей зібрались біля собору св. Володимира і Ольги, коло якого всі вулиці були прибрані синьо-жовтими стрічками, а у вікнах домів пишались портрети Їх Блаженства.. На щоглах біля собору у цю хвилину якось інакше лопотіли українській та американський прапори, неначе відчували небуденну хвилину. Як тільки у дверях новозбудованого приходства показалась постать Патріярха у супроводі отців: Бутринського, пароха собору, Тилявського, Кротця, Нагаєвського, Олексюка, Любинського, Кметя, Давидовича та секретаря їх Блаженства о. д-ра Дацька, то понеслись могутні оклики Слава Патріярхові, яким акомпаньював гомін дзвонів собору.

Масстатичний похід з приходства до церкви очолили церковні братства із своїми корогвами, дивізійники та колони молоді із СУМА та Пласту. Наймелші діти кидали живі квіти під ноги Патріярхові.

Перед входом до собору на тлі великого напису „Вітай Патріярше" привітав їх Блаженство о. митрат Бутринський, вручаючи ключі до собору. Опісля вітав Їх Блаженство д-р Фаріон, перший радний Патріярхальної Ради, запевняючи його Блаженству повну і беззастережну підтримку у всіх його починах.

Точно о год. 7-ій веч. Блаженніший Патріярх у супроводі всіх отців поблагословив ікони у бані та вітражі собору і розпочав Патріяршу Літургію. Дияконував о. Кротець, а майстром церемоній був особистий секретар Патріярха о. д-р Дацько. Мішаний хор собору „Прометей" додавав величі урочистій хвилині. Ціла церква, її авдиторія і ціле подвір'я були заповнені вірними, які, не зважаючи на дещо холодну погоду, не розходились, а молились разом з Головою рідної Церкви за її кращу долю.

У часі проповіді після св. Євангелія о. митрат Бутринський, як парох собору, ще раз привітав Блаженнішого, який тепер особисто засів на горному місці, за престолом. Досі у великі свята там горіла велика свіча, як символ „Великого Неприсутнього". Після привіту о. Бутринського промовив блаженніший Патріярх Йосиф. Вірні з великою увагою слухали вказівок свого духовного батька.

Зворушливим моментом у часі Літургії була хвилина, коли в час слів „Возлюбім друг друга" Патріярх Йосиф обмінявся поцілунком із о. протопресвіт. Федором Білецьким, настателем православного собору св. Володимира, який весь час під час св. Літургії з епітрахилем на грудях стояв недалеко престолу. До о. Білецького чікаґська громада має особливе признання, бо цеж він із своїми парафіянами подав братню руку парафії св. Володимира і Ольги, яка у його церкві відправляла Богослуження напротязі п'ятох років, у час, коли була без приміщення. Після Літургії всі вірні довгими рядами приступали до Патріярха по благословення, цілуючи хрест.

Наступного дня, у вівторок 28-го вересня, у пополудневих годинах блаженніший Йосиф у супроводі Владики Ярослава завітав до Філії Українського Католицького Університету, де його вітали професори Філії на чолі із о. др-ом І. Тилявським і проф. Р. Завадовичем. Тут відбулась конференція всіх професорів на чолі із ректором УКУ, Блаженнішим Йосифом. Закінчили конференцію молитвою і побажанням дальшого росту Філії, його Блаженство взяв участь в урочистій інавгурації викладів Філії УКУ, яка мала форму малого бенкету. Присутні у кількості 600 осіб із великою увагою вислухали доповіді для відзначення 120-их роковин народження Івана Франка. Доповідачами були: о. д-р І. Тилявський, проф. Роман Завадович та д-р Дмитро Штогрин. Після доповідей відбувся мистецький виступ тріо „Незабудька" із піснями присвяченими І. Франкові та Блаженнішому Патріярхові. Після них виступала молодь із Театральної Студії парафії свв. Володимира і Ольги захоплюючи всіх своїми танцями. Цінною була доповідь о. І. Нагаєвського, яку він виголосив після мистецьких виступів. Отець д-р І. Нагаєвський представив ріст, а радше змагання нашої Церкви від самих початків нашої еміграції в Америці до усамостійнення від латинських Владик, яким все йшла на руку римська Курія. Довше зупинився на стані нашої Церкви під сучасну пору, а головно на змаганнях нашого Патріярха до завершення її патріярхатом.

Накінець слово забрав Блаженніший Отець Йосиф, у якому висловив вдоволення із висококультурного вечора. Він висловився також рішуче за тим, що Іван Франко був релігійною людиною. Щодо обставин в нашій церкві, Патріярх закликав до такої наполегливої праці, про яку Франко писав у своїх „Каменярах".

Наступного дня, в середу 29-го вересня увечері Їх Блаженство відслужив Патріяршу Літургію в катедрі св. Миколая, де разом із Владикою Ярославом Габром освятив два наріжні камені для відновленого катедрального храму. При вході до храму вітали Блаженнішого колони молоді із СУМА та Пласту і сотні вірних, а о. Леськів, як парох катедри, виголосив коротке привітальне слово. У Патріяршій Літургії брали активну участь: о. канцлер Білинський, який дияконував, о. Леськів, о. Катрій, о. Олешко та о. ігумен Лотоцький із далекого Детройту. Були присутні ще отці: Бутринський, Тилявський та Давидович. Майстром церемоній був о. І. Дацько. В часі Літургії Владика Габро, і всі священики згадували Блаженнішого як Патріярха.

В часі св. Літургії багато вірних приступило до святого Причастя. У проповіді Владика Габро теплими словами привітав Їх Блаженство Патріярха, прохаючи Його почуватись як у себе вдома. Його Блаженство у своїй черзі звернувся до Владики словами подяки за запрошення, а вірних закликав до взаємної любови, вирозуміння, пошани та наполегливої праці для Церкви і народу. По св. Літургії маси народу приступили до Блаженнішого по благословення.

Чергового дня, 30-го вересня, Блаженніший Патріярх відправив Службу Божу у катедрі св. Миколая для шкільної молоді.

Увечері того ж дня Блаженніший Патріярх своєю присутністю звеличав концерт на пошану новітніх героїв, Ісповідників Віри української Церкви. Його, як одного із Ісповідників, вітали Владика Ярослав і голова Комітету Громадської Дії за Патріярхат д-р Щербанюк. Виконавцями програми концерту були: молодечий хор „Верховина" при катедрі св. Миколая, хор молоді СУМА ім. М. Павлушкова, Театральна Студія Молоді з парафії свв. Володимира і Ольги, скрипаль - віртуоз Адріян Бритта при акомпаньяменті Надії Савин та хор „Прометей", гордість парафії свв. Володимира і Ольги.

Їх Блаженство був цим концертом дуже зворушений і особисто дякував поодиноким мистецьким керівникам та заохочував їх до дальшої такої гарної праці.

У своєму слові Блаженніший подякував Владиці Ярославові за гостинність, а цілій громаді, яка виповнила концертову залю по береги, заохочував до праці, не дивлячись часом на протилежні вітри. Запевнив присутніх, що маючи такого доброго Владику, яким є Владика Ярослав можна буде зробити дуже багато доброго для нашої церковної і національної справи. Свою промову закінчив Блаженніший парафразою з часу наименування його на Кардинала, де сказав: „Я буду таким Патріярхом, якими ви будете патріярхальниками". Після промови ціла заля відспівала молитву „За Патріярхат" і оклики Слава! Слава Патріярхові прощала його.

У п'ятницю, 1-го жовтня, Блаженніший Йосиф прибув разом із Владикою Ярославом та отцями: Білинським, Бутринським, Тилявським, Дацьком до парафії св. Йосифа, де посвятив церкву, яку під цю пору закінчують малювати. Дорогого гостя вітав тут о. Давидович, який сьогодні є сотрудником у цій парафії. Після його привіту на тлі великого напису „Вітай Патріярше" від Рідної школи, яка діє при цій парафії, вітала Патріярха директорка школи Ірена Дмитерко. Шкільні діти вручили китицю рож, як вияв любови до Блаженнішого. Перед закінченням посвячення церкви до присутніх долучився парох цієї парафії о. Шарий, який останньо не почувається добре на здоров'ї.

В суботу, 2-го жовтня в останній день побуту в Чікаґо Блаженніший Патріярх Йосиф відбув зустріч із молоддю українознавчої школи Т-ва „Учительська Громада" і православного собору св. Володимира. Достойного Гостя вітали директори цих шкіл: М. Губчак та В. Івануцк.

По полудні перед відлетом до Торонта Їх Блаженство відвідав позичково - щадничу Спілку „Певність", де доверщив також посвячення нової частини банку. Блаженнішого вітали тут члени Дирекції, Контрольної комісії, їхні родини та гості. В імені Дирекції Спілки Блаженнішого Патріярха вітав д-р Кулас який між іншим заявив, що дія Спілка це патріярший банк бо всі ми твердо стоїмо на його засадах. д-р Ю. Кулас, як президент цієї Спілки, вручив Блаженнішому на патріярший фонд чека на $1000.00. Таку саму суму вручив Владиці Ярославові для його дієцезії.

Після відвідин Спілки „Певність" Блаженніший подався на летовище, з якого вже о год. 4-ій відлетів до Канади до Торонта. На летовищі чекала на нього вже велика громада людей із отцями: Бутринським, Давидовичем, Тилявським. І знову, як в неділю, коли Блаженніший Патріярх приїхав на летовище, в товаристві Владики Ярослава і канцлера о. Білинського та невідступного свого секретаря о. Дацька понеслись оклики Слава Патріярхові! Коротко перед відлетом Його Блаженство обмінявся словами зі своїми вірними, розмовляв та гладив голівки діточок, які також прийшли, щоб попрощати його на дальшу дорогу. Від громади з Чікаґо офіційно попрощав Блаженнішого д-р Щербанюк, подякувавши Достойному Гостеві за його відвідини, за батьківські слова та запевнив Його Блаженство у повній підтримці всіх його стремлінь у розбудові Патріярхату Української Церкви. Всі присутні попрощали Дорогого Гостя піснею-молитвою „За Патріярха".

До літака відпровадив Блаженнішого Владика Ярослав із своїм канцлером, а коли повернулися то о. митрат Бутринський подякував йому за те, що він доклав всіх старань, щоб Блаженніший почував себе якнайкраще серед нас. На закінчення всі присутні із вдячности до своєї Владики відспівали йому многая літа.

Клівленд готується до 100-долярового бенкету ФКУ

Клівленд, Огайо. (Комітет ФКУ) — Завершення Гарвардського Центру Українських Студій є під теперішню пору головним завданням української спільноти на чужині. У сторіччя Емського указу, який є активний і діє до сьогодні, на систематичне і жорстоке ліквідування української науки в поневоленій Батьківщині, наш національний обов'язок тут, фінансово вивінувати Український Науковий Інститут Гарвардського Університету (УНІГУ).

Ціль Фонду Катедр Українознавства зібрати на Український Науковий Інститут 2 мільйони долярів. До сьогодні зібрано 700 тисяч, до 22-го січня 1977 р. ми мусимо ще зібрати долярів 1 мільйон 300 тисяч. Нам невільно зупинитись на півдорозі! Це було б непрощенним гріхом супроти наших Сестер і Братів в Україні.

Щоб активно спричинитись до збірки згаданої суми, Комітет ФКУ великого Клівленду, ще в місяці квітні поклав ширший громадський комітет для влаштування 100-долярового бенкету ФКУ. До Комітету входять 42 особи, а очолив його знаний наш кооператор — Ярема Попель.

Згаданий бенкет відбудеться в суботу, 27-го листопада ц. р. в залі православної церкви св. Володимира.

Вступ на бенкет 115 долярів від супружжя. 100 долярів вписується як пожертва на Український Науковий Інститут Гарвардського Університету.

Тепер члени Комітету 100-долярового бенкету відвідують наших добрих громадян і запрошують їх бути щедрими для нашої науки. Квитки вступу на бенкет можна теж замовляти в українських кредитівках та в крамницях „Базар" до 20-го листопада ц. р. або особисто телефонуючи на чч: 771-0696 та 845-6078.

Клівленді мають добру причину солідно готовитись до своєї імпрези. Пам'ятного 2-го грудня 1972 року на 100-долярову бенкеті ФКУ зібрано 42,5 тисяч для сплати трьох катедр, тепер наша ціль зібрати більше 50 тисяч, бож потрібно більшої суми — 1 мільйон 300 тисяч.

Саме тому просимо всіх людей доброї волі бути жертвенними на згадану благородну ціль бож цього від нас вимагає під сьогоднішню пору наша поневолена Батьківщина.

Наша відповідь на ворожі затії ворога мусить бути повна, в ній не сміє бракувати голосу ні одної української людини. Настав час відкласти на кращі часи мову слів, пора тепер на мову й вимову діл-жертв.

Члени Комітету сподіваються, що і Вас, ждуть на Вас, вітати Вас на 100-долярову бенкеті ФКУ в користь української правдивої науки.

Нова професіоналістка

Леся Балко, дочка Катерини і Петра Балка, народилася 22 грудня 1951 р. в Ню Йорку, а опісля переїхала з батьками до Рочестеру, Н. Й. В Рочестері, Леся закінчила народну й середню школу, при цьому 10 кляс Школи Українознавства. Маючи успіхи в науці та, стримлячи до висот, Леся вступила на студії до Стейтового коледжу в Боффало, а після закінчення продовжувала студіювати педагогію в Назарет Коледжі в Рочестері, одержуючи диплом магістра педагогії.

Під сучасну пору, мгр Леся Балко учителює в американській публичній школі вчить 6-ту й 8-му кляси в Норвуд Мидор Скул в Рочестері. Крім свого особистого зайняття, Леся цікавиться суспільно-громадською працею, зокрема виховною працею в СУМА.

Мгр Леся Балко

Від наймолодших літ, Леся є активною сумівкою в осередку СУМА ім. Дмитра Перебийноса в Рочестері. Вона є також членом Головної Управи СУМА та координатором осередків СУМА округи Боффало і Рочестеру. Крім цього вона була кілька разів командантом відпочинково-виховного табору на „Холодному Ярі" в Боффало. Леся має другий ступінь виховника та працює вже кілька років виховником у своєму осередку СУМА і є активна в українській громаді Рочестеру. Магістер Леся, як її батьки і брат, належать до 437-го Відділу УНСоюзу в Рочестері.

К. Василик

Учні Зальцбурзької гімназії відбули свій з'їзд

У днях 16-го і 17-го ц. р. колишні учні Зальцбурзької гімназії відбули на Союзівці свій 5-ий З'їзд, при чому вони відзначили теж і 30-річчя першої матури у тій же гімназії. На цей З'їзд прибули і їхні професори: проф. Т. Ростоцький, проф. Р. Міхняк, проф. д-р І.Олексишин, проф. М. Байлова, мгр О. Микетей та інж. А. Лаличак, між ними була теж і дружина пок. проф. Кокольського, пані Надія.

Це був один з найчисленніших та найкраще підготованих З'їздів, що їх наші „Зальцбуржани" відбувають шотри роки. Діловий Комітет підготови З'їзду в особах: інж. Ігор Пак — голова, Іванка Білик (Сіра) — секретар і Оксана Горасцька (Андріянович) — скарбник, багато до цього успіху причинився. Зареєстрованих учнів тієї гімназії було 72, а в з'їздовому бенкеті взяло участь біля 200 осіб. Заряд Союзівки під дирекцією п. В. Кваса вив'язався із своїх завдань якнайкраще, а „замовлена" ними чудова погода доповнила своєю осінньою мелянхолією цей приємний і дружній настрій учасників цього З'їзду.

У першому дні З'їзду відбулись ділові наради кол. учнів та їхніх учителів, у висліді чого вирішено розпочати збирання потрібних матеріялів для видання пропам'ятної книги-альманаху, де буде б віддзеркалене життя кол. гімназистів та їхніх учителів, у висліді чого вирішено розпочати збирання потрібних матеріялів для видання пропам'ятної книги-альманаху, де буде б віддзеркалене життя кол. гімназистів та їхніх виховників. Неприявні до цих нарад члени родин і приятелі „Зальцбуржан", відбували в той час свої завзяті „турніри" на тенісових кортах і відбиванковій площі Союзівки.

В суботу ввечері відбувся бенкет, яким дуже вміло проводив кол. учень гімназії, а тепер професор Мангетен коледжу та Нюйорського університету, д-р Володимир Стойко. Усні привіти учасникам З'їзду склали: проф. д-р І. Олексишин, проф. М. Байлова і проф. Р. Міхняк, який привітав усіх учнів від кол. їхнього директора проф. П. Баб'яка, що присутні приняли з великою теплотою. Відчитано теж листовні і телеграфічні привіти від проф. І. Шидловського, о. д-ра М. Коржана, о. д-ра Л. Гузара, кол. учня гімназії, від дружини пок. проф. Ю. Каменецького, пані Наталії, та від д-ра і п-ні Сеньківських з Філядельфії. Усі вони згадували про спільно пережиті роки в Зальцбурзькій гімназії та пригадали своїм вихованцям про їхні обов'язки супроти своєї спільноти, Церкви і народу. Присутні були глибоко вражені цими привітами від вельми дорогих їм осіб.

Мистецьку частину розпочала сантиментальним спомином про „старі незабутні часи" Аня Максимович (Головінська). Вона прекрасно пов'язала життьові моменти колишніх гімназистів з їхніми бурсацько-таборовими „подвигами" і бажаннями. Другим виконавцем програми була Марта Тарнавська (Сеньківська). В своєму зворушливому глибокого змісту вірші, вона віддзеркалила всі елементи переживань кол. „Зальцбуржан", і злидні, і розгубу, і тугу, і любов... З черги у своєму веселому монолозі „пригадаймо як то ці відбувало у нашій школі", Ліда Белендюк (Юрків) розсмішила всіх до сліз. Це була правдива історія невесело, що характеризувала виклади поодиноких виховників-учителів і вигідне применення до їхніх вимог безжурних гімназистів.

А під занавісу мистецької частини бенкету виступив квартет „Каравана" в особах: М. Шкварко (муз. керівник), Л. Калинич, Р. Яськів (кол. учень гімназії) та С. Палка. Фортепіяновим акомпаньяментом вміло кермувала Хр. Закаляк. „Каравана" своїм чудовим виступом прямо приголомшили присутніх. У цього квартету знаменита техніка і культура співання, він відзначається перфектністю виконання вивченого репертуару, милозвучним тембром та доброю збалансованістю голосів. Попрацювавши в тому складі дещо довше, „Каравана" стане одним з передових українських квартетів на американському терені.

Квартет приспівав чотири пісні, в тому одну дуже настроєву „Циганка Тамара" авторства д-ра Олександра Білика, яку він присвятив кол. учням Зальцбурзької гімназії, між якими був і його дружина. Присутні тепло оплескували цей музичний для них „дарунок", як теж усі інші пісні симпатичної „Каравани", між ними одну, що її відспівали особисто в пошану вельми заслуженого, старенького професора гімназії, Т. Ростоцкина, присутнього на цьому З'їзді, яка його зворушила до сліз.

А відтак у гарній залі „Веселки" вже виписувався наш незрівняний Няко — Богдан Гірняк зі своєю чудовою оркестрою, в якій чергувались такі співацькі „канони", як Ігор Раковський, Михайло Шкварко і Любко Калинич. Цей останній „полоскотав" танцюючих „Зальцбуржан" серією забутих вже мелодій відомих „шлягерів" типу „унтер дер касерне", що не одному з них пригадали „старі австрійські часи"...

В неділю вранці з'їздова братія взяла участь у Богослуженні в місцевій українській католицькій церкві, яку відправив о. І. Мак. У жалібній панахиді пом'януто тих, що їх Всевишній покликав там, „де не має ні болізни, ні печалі"... Усі вірили, що своїм духом вони були присутніми тут між ними на цьому З'їзді...

Після обіду та коли зроблено спільну знимку, прийшла пора всім попрощатись. Це, мабуть, була одна із сумних хвилин З'їзду. Крутою дорогою Союзівки вниз роз'їжджались із Союзівки десятки авт на різні сторони світу...Між ними були й такі, що їм стелився шлях до далекого Едмонтону, Льос Анджелесу, Чікаґо, Детройту.. Черговий З'їзд, що відбудеться за три роки, підготовлятиме новообраний Діловий Комітет в особах: інж. Володимир Кріль — голова, Оля Головецька (Олексишин) — секретар і Оксана Горасцька (Адріянович) — скарбник.

Рожеве сонце тулилось до блакитного небосхилу. Його ласкаві проміння пестили різнобарвні верхи задуманих дерев, що тихим шелестом спадаючого золотолистя принцесі осени, свою мелянхолійну серенаду. Учасники З'їзду вертались до своїх домів, везучи зі собою чарівні спомини, що їх зберігатимуть у своєму серці до наступного З'їзду...

О. Б.

Філядельфійські студенти влаштовують Гарвардський вечір, плянують поширити кампанію ФКУ на цілу країну

Філядельфійські студенти оповідають про своє намагання — завершити збірку Фонду на Український Науковий Дослідчий Інститут в Гарварді. Сидять (зліва): Ігор Стельмах, Уляна Бачинська, ред. Зенон Снилик, Роман Процик, Ірена Лабунька, ред. Любов Коленська і Роман Артимишин.

Джерзі Сіті. (Л. К.) — „Залишилося ще тільки два з половиною місяця, щоб зібрати потрібні ще 1.2 мільйона долярів на Український Науковий Дослідчий Інститут Гарвардського університету і Українська Студентська Громада у Філядельфії запляновала повести в цій справі ударну збіркову кампанію не тільки в своєму „місті братньої любови", але поширити її на всі інші громади — інформував Роман Процик, голова Студентського Комітету Фонду Катедри Українознавства в Гарварді, редакцію „Свободи" в середу, 3-го листопада, в товаристві інших студентів-ентузіястів цієї справи: членів Української Студентської Громади у Філядельфії: Її Лабуньки, студентки Ля Саль коледжу та голови Українського Студентського Клюбу при цьому ж коледжі, Уляни Бачинської, студентки Пенсильвенійського університету і секретарки Українського Студентського Клюбу при тому університеті, Романа Артимишина, студента Ля Саль коледжу, і секретаря Українського Студентського Клюбу при тому коледжі, та Ігоря Стельмаха, студента Пенсильвенійського університету.

З думкою про необхідність зібрати потрібні фонди на повне влаштування, і діяльність Українського Інституту у Гарварді, Українська Студентська Громада у Філядельфії влаштовує в суботу, 20-го листопада ц.р. о год. 7-ій веч. в приміщенні Ля Саль коледжу, „Гарвардський вечір". У програмі вечора — відкриття виставки двох філядельфійських мистців: Софії Лади та Андрія Мадая, дереворит якого — Михайло Грушевський, уфундований УЛТПА передадуть директорові Інституту проф.д-рові Омелянові Пріцакові. Відтак відбудеться бенкет, почесним гостем якого і промовцем буде д-р Ігор Шевченко, професор Гарвардського університету. У мистецькій програмі виступить піяніст-віртуоз Роман Рудницький. Під час бенкету представлятимуть меценатів Фонду. Крім Українського Студентського Клюбу при Ля Саль коледжі, співспонзорами будуть місцеві Відділи Товариства Українських Інженерів Америки, що його очолює інж. Методій Борецький, та Українського Лікарського Товариства Північної Америки, що його очолює д-р Олександер Черник. Головою Комітету „Гарвардського вечора" є д-р Василь Салак.

Студентська громада вже розіслала 730 запрошень і запляновала кампанію телефоном. Сподіваються, що на Гарвардський вечір прибуде 300 осіб.

Українська Студентська Громада у Філядельфії складається з Клюбів при Ля Саль університеті, коледжі св. Йосифа, Темпл університеті, Віллянова і Дрексель університетах. Студенти цих шістьох коледжів та університетів вже довший час ведуть кампанію збірки фондів на Фонд катедр та інституту в Гарварді.

11-го квітня цього року ця Студентська Громада зорганізувала у домівці „Тризуб" у Філядельфії зустріч громадянства з представниками і докторантами Гарварду — д-ром Орестом Субтельним та д-ром Зеноном Когутом. На цю зустріч зібралося 200 осіб. Тоді промовляли адвокат Адріян Сливоцький, Роман Процик та інші репрезентанти ФКУ.

На протязі двох тижнів, від часу, коли студенти зорганізувалися в Комітет, вони зібрали 12,000 дол., з цього велику суму, бо 5,000 дол. задеклярував Василь Кий з Рочестеру. А в 1972 році — ці студенти були першими у Філядельфії, що почали збирати гроші на ФКУ. Почерез радіову збіркову кампанію вони зібрали 4,000 дол.

Квитки на бенкет можна буде набувати в Кредитівці „Самопоміч", в крамниці „Оріон" або поштою:

Ukrainian Institute
Benefit Evening
1150 Medway Road
Philadelphia, Pa. 19115.

Окрім бенкету у Філядельфії на ФКУ подібні імпрези відбуватимуться ще в інших місцевостях: у Ню Йорку в Народному Домі в неділю, 14-го листопада о год. 4-ій по пол., у Клівленді в українській православній церкві св. Володимира в суботу, 27-го листопада о год. 6-ій веч. та в Янгставні — дата ще не устійнена.

Лігай-Веллійська Округа...

(Продовження зі стор 1-ої)

лямацій, схвалювали зміну в оформленні англомовного „Українського Тижневика", підносили потребу союзового організатора на їхньому терені.

Багато часу у дискусії забрала справа секретарських курсів. Екзекутивний Комітет УНС поновив такі курси обов'язково зорганізувати не пізніше як в травні 1977 р. і в цих курсах треба секретарів запізнати теж із родами забезпечень в комерційних компаніях. В цих курсах можуть брати участь секретарі двох чи трьох союзових Округ. У цій справі присутні винесли відповідну резолюцію.

Приявні основно передискутували організаційний стан УНС взагалі, а в Окрузі зокрема і після довшого та докладного обговорення вирішили до кінця цього року попрацювати так, щоб і на дальше бути зразковою Округою, що виконала свою квоту на 100 відсотків. Усі секретарі зобов'язалися до кінця року приєднати членів за таким ключем:

Відділ 47 (секретар А. Гарас) — 16 членів, Від. 147 (секр. Гуцалюк) — 10 членів, Від. 48 (секр. Івасечко) — 6 членів, Від. 137 (секр. Ст. Колодруб) — 3 члени та Відділ 44 (секр. Шишка), 124 (секр. Балла), 151 (секр. Пипюк), 288 (секр. Мучачій), 318 (секр. Саюк), 369 (секр. Крепич) і Відділ 438 (секр. Пращак) по 2 члени, разом 47 членів.

На нараді секретарі зложили аплікації на 6 нових членів.

Коли Округа спроможеться до кінця року приєднати 47 членів, то цим вона виконає свою організаційну квоту на 100 відсотків і зможе здобути повну суму гроша (2:00 дол. від новоприєднаного члена) і дальше бути передовою і зразковою Округою в союзовій системі.

Після ... говорювали союзові справи в ... них гуртках.

В. Левенець

НА СЛУЖБІ ГРОМАДИ

В часі XII Конгресу Українців в Америці, який відбувся в Ню Йорку в днях від 8-10-го жовтня ц. р., екзекутивний директор канцелярії УККА мгр Іван Базарко святочно вручив директорові щоденної української радіопрограми Почесну Грамоту, як вияв подяки Українського Конгресового Комітету за його службу громаді у 25-річчя існування цієї, здається єдиної в ЗСА щоденної програми і за взірцеве виконування обов'язків голови Відділу УККА в Боффало на протязі останніх років.

Екзекутивний директор канцелярії УККА мґр І. Базарко вручає Почесну Грамоту дир. Василеві Шарванові. (зліва): проф. д-р П. Стерчо, дир. В. Шарван і мґр І. Базарко.

Переведене з цієї нагоди інтерв'ю з дир. Шарваном з'ясовує ті його заслуги для громади.

Питання: Пане Шарван, як дійшло до заснування, чи організування Вашої Радіопрограми?

Відповідь: Приїхавши до ЗСА в 1949-ому році я відкрив власне підприємство - дентистичну лябораторію — згідно з своїм і моєї дружини фахом, чим ми започаткували самостійне життя в новій країні нашого поселення. Рівночасно я почав цікавитися організованим життям наших земляків в Америці, а в першу чергу в Боффало, в околиці та в сусідній Канаді. На підставі довших спостережень я ствердив потребу живого українського слова, яке доходило б (і то щоденно) хвилями етеру до численних наших земляків, що поселились на Ніягарському пограниччі ЗСА й Канади. І відтоді я почав думати про відкриття щоденної української радіопрограми на радіостанції з великим засягом, щоб українське слово доходило до українських громадян часто і далеко. Підкреслюю слова: щоденної радіопрограми, бо мене не задоволяла тижнева радіогодина (з пересиланням раз у тижні), яка існувала в Боффало при кінці 1949-ого року, і з якою я співпрацював. Мій задум увінчався успіхом. В самий день Христового Різдва, 7-го січня 1950 року, тисячі українців (новоприбулих і довше проживаючих на цій землі) почули рідне слово і українську коляду. Тоді то, на саме Різдво, далеко від Рідних Земель, народилась українська радіопрограма під моїм керівництвом.

Питання: Чи мали Ви якісь трудноші з боку радіостанції відносно одержання часу для радіопередач українською мовою та й взагалі — які були передумови, чи вимоги відносно відкриття Вашої постійної радіопрограми?

Відповідь: Ні. Я не мав жадних трудношів з одержанням часу для моїх радіомовлень. Власник Радіостанції без застережень погодився відступити потрібний час після того, коли я представив йому свої пляни щодо ведення програми в українській мові, і коли з'ясував йому важливість служби тієї радіопрограми для людей українського походження. В своїх плянах згадав я власникові Радіостанції про ще одну важливу функцію, що її ця радіопрограма мусіла б виконувати, а саме: ширити правду про Україну, про її минуле, про її природні політичні права, та інформувати про сучасну ситуацію, в якій находиться наша Батьківщина. Власник Радіовисильні, мабуть, відчув мої добрі наміри і тому не ставив мені жадних передумов. Так я дістав його згоду на відкриття Української Радіопрограми.

Питання: Чи мали Ви від самого початку щоденні передачі Вашої Радіопрограми?

Відповідь: На початках мої передачі відбувалися раз у тижні по одній годині, але вже по кількох місяцях я спромігся перейти на щоденну одногодинну радіопрограму, а в суботи передачі тривали дві години. Так то я започаткував першу українську щоденну радіопередачу, яка й по сьогоднішній день залишилася єдиною щоденною радіопрограмою на терені ЗСА.

Питання: Як Ви даєте собі раду із фінансуванням щоденних радіопередач?

Відповідь: Згідно з заведеним на цьому континенті звичаєм всі радіовисильні вдержуються завдяки приватним торговельним підприємствам, які реклямують по радіо. З того самого джерела рішив я і черпати фінансові засоби для своєї радіопрограми. В приєднуванні спонсорів я не мав трудноців, бо від першого дня моя програма була поставлена фахово та на належному патріотичному й мистецькому рівні.

Питання: Скільки приблизно слухачів має Ваша Радіопрограма, та як далеко, у якому засягу можна слухати Ваших передач? передач?

Відповідь: Точного числа слухачів назвати не можу, бо не переводив ніяких опитувань у цій справі. Зате можу сказати, з якою силою працює радіовисильня WHLD, через яку відбуваються пересилання моєї радіопрограми. Радіовисильня працює силою 5000 ватів і має дуже сильний засяг на Канаду, зокрема на Онтарійську провінцію, де поселились значне число українців, а переважно в місті Торонто і його околицях.

Питання: А скільки має Ваша Радіопрограма працівників — постійних і доривочних?

Відповідь: Постійними працівниками Радіопрограми є: Ірина Чмола (дикторка), проф. Зенон Саган (політ. коментатор), Ігор Чмола (редактор щоденних вістей, д-р Михайло Лоза (літературні справи). До доривочних працівників належить зарахувати перш завсе священиків обох українських Церков. Ними тепер є о. д-р Павло Івахів і о. Павло Сагайдачний. Наші отці виступають з нагоди більших свят, а о. д-р Павло Івахів веде ще від кількох років травневі передачі (маївки) для тих радіослухачів, які не можуть брати участи в таких Богослуженнях в церкві. Іноді допомагає у праці як дикторка Марта Гаврилюк. Коли пересилаються якісь спеціяльні святочні передачі, участь у них беруть кращі сили з мистецького світу. Радіопрограма радо відступає час для представників місцевих установ і організацій, коли їм треба звернутися до громадянства у якихось важливих справах. Коли ж до Боффало прибувають видатні постаті українського наукового, літературно-мистецького, чи політичного світу, завжди мають можливість виступити по радіо будьто в формі інтерв'ю зі мною, будьто в формі безпосереднього слова для радіослухачів. Не можу поминути як постійного працівника Програми своєї дружини Марії, в руках якої спочиває книговедення і кореспонденція в англійській мові.

Питання: Що складається на зміст Вашої Щоденної Радіопрограми?

Відповідь: Наші щоденні передачі виповнені в першу чергу добірною українською музикою і піснями у виконанні передових музичних ансамблів, хорів, менших мистецьких груп і — очевидно — солістів. Кожного дня передаємо вісті про актуальні події в світі, а також повідомлення з українського громадського життя. Політичні коментарі в редакції проф. Зенона Сагана. Хвилина рецензій на нові книжкові видання стала дотепер доривочною, а це то тому, що ні видавці, ні автори не надсилають своїх творів для цієї цілі. Постійно ведеться огляд української вільної преси. Про передачі релігійного змісту я вже згадував, то ж повторюватись не буду. Моя Радіопрограма служить засобом привітань і поздоровлень з нагоди родинних свят — як уродини, ім'янини, весілля... Прикро мені згадувати, але факт залишається фактом, що Радіопрограма дуже часто є першим інформатором про відхід із цього світу наших співгромадян.

На основну частину наших пересилань складаються торговельні оголошення й поради, з яких користають і наші спонсори, і слухачі. Про плянування і влаштування різнородних громадських імпрез наші радіослухачі довідуються вперше з наших радіових оголошень. Крім того, що ми ведемо щоденний історичний календар в скороченій формі, важливіші історичні дати — пов'язані з подіями чи постатями — відчуваємо більш урочисто, — спеціяльно для цієї цілі радіофонізованими пересиланнями у виконанні наших сталих і допоміжних працівників.

Питання: Чи всі Ваші програми передаються в українській мові, чи маєте також передачі в англійській мові?

Відповідь: Протягом 25-літнього існування нашої Радіопрограми був час, коли — крім українських передач, пересилались також і англомовні передачі, беручи до уваги збільшене зацікавлення у нашої молоді українською проблематикою, а яка (молодь) не все достатньо знає українську мову.

Питання: Як реагують слухачі на радіопередачі??

Відповідь: Не випадає мені самому говорити про популярність моєї Радіопрограми. Одержали ми привіти від Ієрархів Українських Церков, від Духовенства, від Центральних, Крайових і місцевих українських організацій і товариств, від спонсорів, від приватних осіб. Всі ці привіти оцінили нашу Радіопрограму наскрізь позитивно. Особливо тепло висловлювалися про програму наші щоденні слухачі, для яких наша Радіопрограма стала нерозлучним приятелем. Мушу признатися, що оцей позитивний відгук з боку моїх радіослухачів був для мене і для моїх працівників великою моральною нагородою.

Питання: Які у Вас пляни на найближчі роки?

Відповідь: Всі ми змагаємо до кращого. Тому я маю бажання, щоб і моя Радіопрограма стала ще кращою. Ми служимо громаді і, думаючи про неї, намагаємося служити їй якнайкраще. Маю в пляні відновити англомовні пересилання для належного інформування англомовного світу про Україну, про стримління нашого народу, про безкомпромісові його змагання з загарбниками та про життя українців на поселеннях.

ЗСА і Чехо-Словаччина зняли заборону в подорожуванні дипломатів

Прага. — Асошіейтед Пресс повідомляє, що уряди З'єднаних Стейтів Америки і Чехо-Словаччини погодились на облегшення подорожування дипломатів і зняли існуюче понад 10 років обмеження, даючи тим самим можливість дипломатам обох країн свобідно порушуватись згідно з їхнім бажанням. Американський амбасадор в Чехо-Словаччині, Томас Р. Бирн, заявив з цього приводу, що хоч це малий, але дуже позитивний крок обидвох країн в напрямі поліпшення взаємин. В повідомленні також сказано, що уряд ЗСА зніс обмеження для в'їзду чехо-словацьких дипломатів. В домовлености однак сказано ,що дипломати обидвох країн не мають права зупинятись перед військовими об'єктами чи іншими забороненими зонами,, які мають важливе оборонне значення.

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

У теперішній організаційній кампанії Українського Народного Союзу окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої української громади на північно - американському континенті, для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости, „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, яких, очевидно, — ці фотознімки нам надіслано.

Антон і Стефан Кібець, сини інж. Івана та Катрусі Кібець, нові члени 55-го Відділу УНСоюзу в Балтиморі, Мериленд. Ці два нові члени є внуками Івана та Марії Гавриленковських, котрі є теж членами УНСоюзу і вибрали вже вдруге грамоти забезпечення.

Діяна Паскуззо, 3-річна нова членка 163-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії. Дідо та бабця Діяни, панство Іван і Катерина Сагангаки подбали про те, щоб їхня внучка стала членкою найбільшої української установи, розуміючи теж потребу її забезпечення на цій же грамоті забезпечення на вищу суму. Управа 163-го Відділу погратулювала дідові та бабці за гарний приклад до наслідування і бажає їм дочекати часу, коли їхня внучка Діяна виросте на добру і гарну українку на потіху дідові та бабці і батькам.

Стефанія та Антін Саба, діти Василя та Олесі Саба, нові члени 278-го Відділу УНСоюзу у Вілк Беррі, Па.

Монтреальська Округа УНС...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

пані Теклю Мороз та головного організатора Степана Гавриша, який перший раз відвідав цю Округу. Дальше сен. Павло Юзик заторкнув різні ділянки Союзової праці, а головно звернув увагу на організаційну ділянку. Згадав про Канадську Канцелярію УНС та про бюджет Канадського Представництва, сума якого виносить 15,000 долярів. Він апелював до приявних, щоби в гармонійній співпраці доложили всіх зусиль і виконали організаційну квоту Округи. Він також пропонував, щоби заходом Окружного Комітету відбути День УНС.

Головний організатор Степан Гавриш з черги проаналізував в першу чергу організаційну працю цілої Канади і Монтреальської Округи зокрема. Він заторкнув загальний стан діяльности УНСоюзу, інформував, що в новій Будівлі вже винаймлені всі приміщення. Обговорюючи організаційні справи Округи, він висловив подяку поодиноким секретарям за успішну працю. В першу чергу дякував голові Округи пані Теклі Мороз, яка є рівночасно секретаркою 465 Відділу і придбала цього року вже 25 нових членів. Відтак висловив признання і подяку Олександрі Дольницькій, секретарці 434 Відділу, за придбання 15 членів, Вірі Баніт, секретарці 473 Відділу, за придбання 10 членів та Ользі Плешкевич, секретарці 448 Відділу, і Петрові Кірикові, секретарові 475 Відділу, які придбали по 5 нових членів. Секретарка 474 Відділу Дарія Манило придбала 3 нові члени.

В дискусії після доповідей забрали слово: Д. Манило, О. Дольницька, Т. Мороз, В. Боцюрків, В. Баніт, О. Плешкевич, П. Дубас, О. Сквирський, О. Дячишин і В. Манило.

Опісля пані Текля Мороз коротко інформувала про відбуту конференцію голів Округ в вересні ц.р. в приміщеннях Головної Канцелярії УНСоюзу. Вона також висловила подяку Осипові Дячишинові за реклямування УНСоюзу на сторінках „Бюлетеню КУКанади", а УНС дякувала за дотацію 1,750 долярів Українському Олімпійському Комітетові, який діяв в Монтреалі. Голова Округи кількакратно зверталася до відділових урядовців з апелем, щоби старалися спільними силами виконати організаційну квоту.

Перед закінченням п. Степан Гавриш в асисті сен. Павла Юзика вручили заслужені плякети для пані Марії Юзик і пані Теклі Мороз. Пані Марія Юзик одержала чудову плякету за те, що в Році Жінки зайняла друге місце між всіма жінками організаторками. Пані Текля Мороз, яка вже третій рік належить до Клюбу Заслужених Союзовців, одержала відповідну плякету враз з золотими зірками за кожний рік членства в Клюбі.

Наради закрила голова Округи пані Текля Мороз подякою за участь, а відтак запросила всіх на перекуску, під час якої дальше обговорювано союзові і громадські справи.

ТРИ ДНІ МІЖ РУСИНАМИ

Русин — це не образливе слово. Ми всі колись були русинами. На Евхаристійному Конгресі 1941 р. у Чікаго, покійний Владика Бучко у своєму зверненні пророкував, що прийде час, що преосв. Владика Василь Такач буде співати „Ще не вмерла"... і Преосв. Василій відповів: Так буду, але те станеться тоді, коли преосв. Іван буде деклямувати: „Русин був я є й буду!" І справа стоїть до розв'язання. Русини у вільному світі, ті, що ще залишилися русинами не співають „Ще не вмерла", а українці не деклямують „Русин був я є й буду...!"

Проте, ворожнечі між ними немає і якби не мадярські попи, русини зачали б співати „Ще не вмерла"! Та того роду попи вимирають, а руські священики ще не мають відваги співати „Побідную Піснь", прозвали себе візантійцями. Значить поступ є, треба лише аранжувати стрічу одних з другими, і таку роботу роблять ті русини, що вже співають по-нашому, що стали українцями.

Один з таких українців купив собі т. зв. кемпер, себто мотель на колесах, їздить по Америці і Канаді і я ним поїхав на З'їзд ОДВУ до Лігайтану. Їздити кемпером на старі літа не дуже вигідно, але в часі, коли мотелі рахують 25-48 дол. за добу, то це хоча не гонорово але з фінансового ,боку здорово. Їхали ми на три дні в час Свята Праці, а вийшло так, що я вернувся до Чікаго за 3 тижні з гаком. Відвідали ми Вашінгтон, де я маю сина і дочку з родиною (5 внуків). У Вашінгтоні стрінули ми кількох українців, а саме Імре Кардашинця з „Редійо Фрі Юроп", Кардашинець, українець ще з дому. Вчився танків у Авраменка і його виступи в Карпатській Україні, збирали масу людей і оплесків, зокрема його танок „Чумак", полонив серця русинів. Танці, Пласт і „Просвіта", це три чинники, що розбудили національну свідомість русинів, і вказали їм „чиї вони діти".

Лікар Юліян Гутник, якого я теж стрінув, студіював медицину в Празі. Живе у будинку філії Українського Університету в Римі. Це величава палата, бувша амбасада, яку купив наш Блаженніший Йосиф. Д-р Ю. Гутник нею завідує.

Там відбуваються Богослуження за Юліянським Календарем. Мій супутник Юрко Буксар знає обох ще з Карпатської України. Він був першим тоді ще русином, що купив мотоцикль, і разом з д-ром Росохою взивав русинів голосувати за листу о. Волошина, президента держави. Мотоцикль виграв, народ прозрів і русинів на рідних землях не стало. Але в Америці вони ще є. Їх діти питають: де ж та Русь і відповіді не одержують. Крім словаків, русини з Підкарпаття були постійними волоцюгами в добрім значенню цього слова. Вони перетинали океан, з порожною кишенею, а верталися з повною, купували землю, будували господарські будинки, а навіть синам мотоцикль, бо батько Юрка бував в Америці, яка допомогла йому бути заможним газдою в селі Руські Комарівці 16 клм від Ужгороду. Русини, що зазнали під мадярською окупацією найгіршого гніту, виробили в собі відпорність на нужду, здобули людську гордість і вмілість жити. Русини це українські жиди, що люблять „бизнес", а в Америці всі мають легкі праці, бизнеси, гроші, але не всі переродились в українців. Їх батьки часто відвідують Ужгород і беруть із собою дітей. Я говорив з одним 16-літнім хлопцем і питав як він почував себе в Карпатській Україні? „Я не любив там, немав „фон", бо між мною, а тими ровесниками, яких я там стрічав, не було розмов. Я не розумів їх" — казав Марко, а вони не розуміли англійської мови. Це син роджених вже в Америці батьків Василя Вислоцького і його енергійної дружини. Вона веде Подорожне Бюро в Ровей Н. Джерзі, а він в Ню Йорку. Пані Вислоцька виховувалася в Карпатській Україні була активна в Народовецькім Русі і молодою панною виїхала перед війною до ЗСА. На жаль, не бачив я її мужа, який в той час був в Ужгороді, а може Кошицях. Живуть вони в прекрасній віллі в лісистих горах недалеко Бавнд-Бруку. Там ми й ночували.

За час нашого перебування у Вашінгтоні ми були одної неділі на пікніку парохії, 50 миль з Вашінгтону на пікніковій площі помершого вже В. Цибулі, теж русина. Там теж ми стрінули керівника „Голосу Америки" п. Терпака і його дружину Любу. Любу дочку о. Ковальського знаю ще з часів як її батько о. доктор був парохом в Чікаго, церкви Пресв. Богородиці на Савт-Сайді. Це був уроженець Полісся з родини тих нечисленних, уже недобитих католиків. Згинув трагічно в автомобілевій катастрофі. Отець д-р Ковальський йшов нам на руку, як ми бувші члени УГАрмії організували націоналістів в ряди ОДВУ. Пан Терпак теж був русином кінчив гімназію в Ужгороді і виїхав до Америки перед 2-ою світовою війною. На пікніку в городі-лісі В. Цибулі були теж д-р Гутник і Імре Кардашинець.

Пластовий гурток в Руских Комарівцях — 1926 року.

Діяльний у „Просвіті" Михайло Гуцул працює у будівельній фірмі і буває в різних містах ЗСА. Сам православного віровизнання, його син студіює теологію у Бавнд-Бруку. Одружений з українкою з т. зв. петлюрівської еміграції, батько якої був високим старшиною армії разом з дочкою ще живе його дружина, біля Бавнд-Бруку. В пошукуванню русинів — ми попали на фірму Ю. Безсонів, що ставить гранітні й мармурові пам'ятники, мавзолеї, статуї і т.п. Його дружина просила нас зайти до середини, а якщо треба то й заночувати. Фірма виконала гранітні роботи пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінгтоні. Ю. Безсонів, що живе у Сомерсеті Н. Дж. кінчив гімназію у Ржевніцях біля Праги, а студіював будівельну архітектуру в Празі. Має гарну хату і гражду біля Українського Села. Жив довший час в Карпатській Україні і русини-українці його адоптували. Ми оглянули цвинтар у Бавнд-Бруку і написи надгробних каменів. Я все твердижу, що наша історія є на цвинтарях. Та це інша тема. Я завважив, що у гарному гробівці спочив підполковник Української Армії уроджений 1902 року. Як це можливо добитися такої високої ранги, коли людина мала з проголошенням 4-го універсалу 16 літ.

У сусідстві родини Вислоцьких живе родина Стерчо, яка не є посвоячена з нашим Петром. Стерчо приїхав до ЗСА 1938 р. і розбагатів, кажуть, завдяки своєму синові, який є „стак брокером". Дочка учителька бездітна, адоптувала двох дітей і няньку. Старший Стерчо доробився при допомозі „рілестейт", купив стару фарму, а земля пішла „скай-гай". Побудував фабричні будинки і їх винаймає. Ми перейшли лісом з резиденції Вислоцьких до Стерчів і це що я там побачив переходить всякі сподівання. Резиденція нагадує „Орлине Гніздо" Гітлера у Берхтесгадені в дійсності того орлиного гнізда не оглядав, але часто бачив його на телевізії і в газетах Гітлера і його забудовання з крутими дорогами. До резиденції Стерчів можна автом заїхати на різні поверхи. Шкода, що пані Стерчо спаралізована і сидить непорушно на одному місці, там де її посадять. Заявив п. Стерчо що так вже є від 1966 року. Я міг би щорічно з нею відвідувати Ужгород і моє село Руські Комарівці, якби недуга не зломила її. Колись не мав грошей, тепер є великі гроші та немає здоров'я.

Цікавим є життя Варвари Колман. Підлітком вона була активна в Пласті і перед війною прибула до ЗСА. Має фото з села Руські Комарівці, на якому є Гурток Пластунів. Всі вони, разом — 9, є в ЗСА крім Вартоломея Семача, якого розстріляли німці у Києві в часі його там відвідин, бо думали він жид. При тій нагоді мій Юрко Буксар показав їй „Пластовий Альманах" — 196 сторінкова історія Пласту на Закарпатті, який склав Степан Пап-Бучин, і який надруковано у Римі 1976 — свіжий ще з преси. Альманах з приводу 50-ліття Пласту 1921-1971 на Карпатській Україні багатоілюстрований, можна дістати у д-ра Гутника у Вашінгтоні.

Варвара Колман одружена з німцем. Доробилася майна, бо її чоловік пекар мав бизнес в Ірвінгтоні. Вона спеціялістка у прикрашуванні тортів. Виграла контест у Атлантік-Сіті, діставши трофей і нагороду за її печиво, за артизм скорість і делікатність та чистоту на конвенції „Стейт Бейкерс" і Борд оф Трейд. За 6 мінут вона удекорувала торт. Вона відвідує Ужгород і дає інтерв'ю репортерам, останньо в газеті „Гантердон Рев'ю". Вона ще русинка, але забезпечила внуків у УНСоюзі, бо прийшла до неї русинка Анна Гарас, головна радна. Хоче післати внуків на курси українознавства у Лігайтоні або на Союзівку.

Русинка Аніта Карчер з Ірвінгтону накупила багато весільних дарунків. На жаль, на весіллю не була, як і не була мати молодої. Жених високий урядовець повідомив тещу і її сестру, що на весіллі будуть високопоставлені достойники партії і участь обоїх сестер у весіллю неможлива. „Чогож я аж з Америки їхала? Навіщо я везла дарунки"? Відповіди не дістала!

Ми ще хотіли відвідати учителя Мих. Андрикевича, який був дуже діяльний при виборах до сойму Карпатської України, а який тепер дуже хворіє. Та я мусів виїхати на З'їзд Сеньйорів на Союзівку. А Юрко Буксар вернув до Чікаго, забрав дружину і поїхав на Фльориду. Вже вернувся і мене повідомив, що купив там кондомініюм бо хоче лікувати свій „ісхіяс" взимі, а вліті жити в Чікаго.

Степан Куропась

ПОВІДОМЛЕННЯ КОМІТЕТУ ПОБУДОВИ ПАМ'ЯТНИКА О. ОЛЬЖИЧА

Повідомляємо, що мистець Михайло Черешньовський уже виготовив погруддя О. Ольжича і передав до відливу в бронзі. З огляду на пізню пору року, посвячення пам'ятника відбудеться в наступному році, про що українська громадськість буде заздалегідь повідомлена.

Крім відслонення пам'ятника, Комітет приготовляє видання повної збірки творів О. Ольжича. Буде це перше цього роду видання. Все це вимагає поважних коштів. Тому звертаємося до української громади з гарячим проханням прислати свої пожертви на конто:

Фонд побудови пам'ятника О. Ольжича. Конто 829 А.
Ukrainian Orthodox
Fed. Cred. Union
P.O. Box 160
Cooper Station,
New York, N.Y. 10003.

Комітет приготовляє вмурування в одну із стін постументу таблицю фундаторів, на якій будуть поміщені імена й прізвища всіх тих, що зложать пожертву у висоті дол. 250, або більше. Запрошуємо всіх, кому це тільки можливо, стати фундатором цього великого і тривкого національно - культурного почину. В 1977 р. припадає сімдесята річниця народження О. Ольжича. Саме тепер московська пропаганда намагається наново відігрівати брехні про участь українських самостійників у воєнних злочинах. Діяльність О. Ольжича, як і безконечного числа йому подібних, та його смерть найповніше виявляють безглуздя большевицької пропаганди. Українська громадськість мусить цю нагоду якнайкраще використати.

Президія:
голова Ярослав Гайвас,
фін. реф. М. Андрейко,
касир Г. Яремчук,
секретар Є. Букшована.

АВДИТОРНЕ НАВЧАННЯ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

тримати, рівно із ділових, що й з престижевих причин: ділово — він здобуває нам студентів, які досі не цікавилися Україною, не говорячи про те, що він служить до „відвойовання" молоді, яка від українства відійшла. Престижево — це зв'язок із акредитованим американським університетом.

Звичайно, цієї співдії не можна б було добитися, якщо б УВУ не мав повного визнання із правами промоцій та габілітацій, і якщо б він не був у загально-визнаних університетських довідниках: з 1972 у англомовному, із 1976 у німецькому (новому, бо відомий „Річник наукового світу", де УВУ був нотований перед війною, і згодом 1952 і 1966 р., перестав з'являтися).

В акад. році було декілька іновацій у нашому авдиторному навчанні, а саме: 1. Один із професорів УВУ (із Лондону) організував підвищений систематичний курс української мови для студентів-українців лондонських високих шкіл. 2. Була перша спроба організувати окремий педагогічний курс для учителів із ЗСА та Канади в зв'язку із „багатокультурною" політикою і можливістю затруднити учителів із українознавства у державних школах. На жаль, цей курс привернув до себе ще замало уваги, але саме в тому напрямі повинні піти зусил Ректорату (і Деканату Філософічного Факультету) УВУ, щоб курс розбудувати. Але ж тут потрібна і допомога преси (для спропаґування курсу), але й цілої спільноти для запевнення відповідної скількости стипендій для кандидатів. Зрештою, суспільність — і, насамперед наші громадські централі та економічні установи повинні подбати також про стипендії для англомовних курсів. 3. СУМ, відбуваючи свій щорічний зимовий табір, звернувся до УВУ із проханням, щоб УВУ в часі табору підготовив курс українознавства. Звичайно, за цим прикладом повинні піти й другі організації молоді (студентські, самовиховні чи ідеологічні), щоб „комбінувати" свої організаційні зустрічі чи курси із курсами українознавства, організованими УВУ. До речі, саме цей „сумівський" курс відзначався великою дисципліною учасників, які пильно відвідували виклади, — зрештою, для того сприятливим був факт, що курс відбувався поза великим містом, в певнім відокремленні, і на місці учасники мали все: і приміщення, і харчування, і виклади, отже час можна було максимально використати. Саме цей досвід підказав Сенатові УВУ підготовити на переломі 1976 та 1977 року Зимовий Курс-зустріч студентів також поза Мюнхеном. (Маквіллер б. Страсбурґу у Франції, в часі 26.XII.1976 — 4.I.1977), при чому наукова частина має бути доповнена розваговою, а також є передбачене, щоб учасники ВЗКУ із Маквіллеру стрінулися в часі „Сильвестра" із учасниками інших таборів, що будуть у цьому ж часі.

ДОПОВІДЬ д-ра А. СЛИВОЦЬКОГО

Ню Йорк. — Заходами 83 Відділу СУА тут у вівторок, 9-го листопада ц.р. о год. 8.30 вечором у Домівці СУА при 108 2-га евеню відбудеться доповідь д-ра Андріяна Сливоцького на тему: „Український Гарвард — розвиток українських студій в Гарвардському університеті в роках 1968-1975".

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. НАДІЇ з ПЕТРИКІВ ОНИШКЕВИЧ

складають 50.00 долярів на Український Науковий Інститут в Гарварді

Мирослав і Ірена КОЛТУНЮКИ

„ХТО – Я?"

І, як би Ной, Даниїл та Йов там були, — так певно, як я живу, говорить Господь, — вони не врятували б ні своїх синів, ні своїх дочок, тільки вони спасли б своєю праведністю свої власні душі. Єзек. 14:20.

Спасіння дається людям тільки особисто, на базі індивідуальній. Загибіль індивідуальности є наслідком особистих непрощених переступів. Згадка тих трьох великанів духа має особливе значення. Хтось міг би припускати, що бодай трохи заслуг Ноя, Даниїла і Йова можна б було записати в добро найближчих членів їхніх родин. Але праведність тих світлих мужів могла помогти тільки їм самим, а нікому другому. Нікого другого св. Писання не називає праведним і досконалим, також проповідником правди, тільки Ноя, тільки Даниїла мужем улюбленим, тільки Йова довготерпеливим. Стільки плюсів, а користи нікому, тільки їм.

Наше модерне життя проходить в атмосфері масовости, в якій наша індивідуальність губиться. Комп'ютери нас понумерували, професійні спілки навинули нас на один клубок разом з мільйонами таких самих невідомих нам індивідуальностей і якось нам з тим не зле. Ми навіть раді, що в справах нашого відношення до Бога, церкви присвоюють собі право думати за нас і не здогадуємося, що всякі балачки про релігію і спасіння є безплодні, поки ми не дамо перше місце нашій особистій відповідальності перед Богом. Ті слова не мають завдання вести пропаганду проти церков, бо існування церков було в Божому пляні. Це радше кампанія за піднесення гідности одиниці-парафіянина до рівня, який Бог для нього плянував.

Кожна одиниця є дорогоцінна перед Богом. Він особисто заходиться біля нас і ради нас. Він вимагає від нас особистої реакції на ці заходи. Апостол Павло, подорожуючи до Дамашку, відкрив, що його особа є дуже важна перед Богом. Він особисто відгукнувся на зов, який Христос дав йому особисто. З того часу для Савла-Павла не мало значення, що думатиме товпа. Що Христос вимагає, — це стало важне. В свому листі до Галатів він публічно сповідається, що з того моменту він „не радився, що йому тепер чинити, з тілом і кров'ю, тими найгіршими дорадниками людини. Він навіть не зголосився до апостолів в Єрусалимі (тодішнього церковного авторитету), але прожив три роки в Дамашку, особисто полагоджуючи своє відношення до Христа. Він знав, що особисто він відповідальний перед Богом наперед, а потому перед людьми.

„Хто — я?" Так, ви! Не Ваш родич, не Ваш друг, навіть не Ваш душпастир, чи пастор (йому на ім'я пастир, а не спаситель), але Ви самі є особисто відповідальні перед Христом за підкорення Йому Вашого власного „Я".

З любов'ю до Вас

INFORMATION SERVICE OF UKRAINIAN ADVENTISTS

227 West 46th Street, New York, N.Y. 10036

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

ділиться сумною вісткою з Членством, що в дні 4-го листопада 1976 р. відійшов у Вічність

ПРОФ. Д-Р ОЛЕКСАНДЕР ГРАНОВСЬКИЙ

член-основник УККА в 1940 р., довголітній його провідний діяч, нагороджений за Його віддану громадську працю Шевченківською Грамотою Волі.

В пошані клонимо голови в обличчі Його смерти.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Висловлюємо Рідні Покійного наше глибоке співчуття.

ЕКЗЕКУТИВА УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

ОРГАНІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ в ЗСА (ОДВУ) і братні організації: УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ, АКАДЕМІЧНЕ Т-ВО ЗАРЕВО, МОЛОДЬ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОСТИ (МУН) та СОЮЗ ВЕТЕРАНІВ УКРАЇНСЬКОГО РЕЗИСТАНСУ (СВУР)

в глибокому смутку повідомляють своїх Членів і Українську Громаду, що 4-го листопада 1976 р. відійшов у Вічність

ПРОФ. Д-Р ОЛЕКСАНДЕР НЕПРИЦЬКИЙ-ГРАНОВСЬКИЙ

уроджений 1887 р. на Волині, Україна,
член-основник, почесний і довголітній діючий голова Центральної Управи ОДВУ,
член Організації Українських Націоналістів, науковець, публіцист і поет.

ПАНАХИДА у п'ятницю, 5-го листопада, о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Вожбрін Мек Лірі в Міннеаполісі, Мінн.

ПОХОРОН в суботу, 6-го листопада 1976 р. о год. 9:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Михаїла, а опісля на цвинтар Сансет, Міннеаполіс, Мінн.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Опечаленій Дружині і Родині, наші глибокі співчуття.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ в США з глибоким жалем сповіщає, що 3-го листопада 1976 року спочив у Господі ревний служитель Церкви Христової

бл. п. о. Протопресвітер

ОМЕЛЯН МИЦИК

настоятель парафії Успіння Пречистої Діви Марії в Мек Кіс Ракс, Па., бувший секретар Консисторії, голова Контрольної Комісії і довголітній член Метрополітальної Ради Української Православної Церкви в США.

ІЄРЕЙСЬКІ ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в п'ятницю, 5-го листопада 1976 р. в церкві Успіння Пресв. Богородиці в Честир, Па., а в суботу, 6-го листопада, о год. 10-ій — БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ в Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку, Н. Дж., яку очолить Преосвященний Митрополит Мстислав і Архиєпископ Марко в сослуженні довколишнього Духовенства.

Тлінні Останки спочинуть на цвинтарі св. ап. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Пам'ять Незабутньому Собрату!

КОНСИСТОРІЯ

Пам'яті Татьяни Фурсик

Дня 26-го вересня ц. р. о год. 4-ій ранку відійшла у вічність наша улюблена Сестра, незабутня Парафіянка, член нашого церковного хору ім. Бортнянського, вірна і чесна дружина Володимира Фурсика, добра мати двох синів і щира дочка нашого великого українського народу — Татьяна Фурсик.

Св. пам'яті Татьяна більш як двадцять років хворіла на нирки, все надіючись на чудеса сучасної медицини та на швидке виздоровлення. Але навіть остання проба лікарів міського шпиталю в Ню Йорку прищепити нирку не дала добрих наслідків і, вичерпана фізично, змучена медичними аналізами та експертизами, св. п. Татьяна померла.

Св. п. Татьяна Фурсик була надзвичайною жінкою, матір'ю для родини, дуже активною та працьовитою членкою парафії церкви Св. Тройці, постійною співачкою церковного хору, щирою громадянкою і членкою парафії та відданою дочкою свого народу.

Нікому й ніколи вона не відмовляла, якщо заходила потреба допомоги. Не було сусідів чи знайомих, до яких вона б не заглянула і не допомогла чи порадила в біді, недолі, чи не поділила їхньої родинної радости. Розуміючи вагу виховання дітей, вона виховувала їх взірцево в релігійному і національному дусі та йшла назустріч розвоєві їхніх талантів, віддаючи свої тяжко зароблені гроші на школу та на їхню музичну освіту; старший оволодів грою на піяно, а молодший — на акордеоні і піяно.

Не дивлячись на віддаль від церкви, вона і вся її родина часто були присутніми на Богослуженнях в церкві Св. Тройці, якій всесторонньо допомагали, головним чином матеріяльно, та своєю всебічною співпрацею в житті церкви та церковної громади. Для св. п. Татьяни Церква і Нація були ціллю життя і його символом, тому вона брала участь в житті української еміграції та була жертвенною. Св. п. Татьяна тішилась надзвичайною любов'ю та пошаною серед парафіян і громадян міста без різниці їхньої національної приналежности. Своєю ніжністю та добрим словом вона заслужила на пошану, залишаючи серед нас найкращий спомин і безмірну любов до неї. Все це виявилось у надзвичайних похоронних урочистостях, які відбулися на протязі кількох днів. Тіло Покійної було поміщено перше в похоронному заведенні в Лейквуді, в околиці, де вона проживала і де жило багато людей, що знали й шанували її. Тут відбулась перша панахида, під час якої було безліч присутніх, до яких промовляв зворушливим словом настоятель церкви Св. Тройці о. д-р митроф. прот. Юрій Шумовський. Він схарактеризував кришталеву і праведну душу Покійної, її материнські, громадські, церковні і національні заслуги та її непересічні гуманні чесноти. Панахиду відправили о. д-р Ю. Шумовський та о. протодиякон В. Поліщук.

Наступного дня, 29-го вересня, тіло Покійної перевезено до церкви Св. Тройці в Ірвінгтоні, де ввечері о год. 7-ій у переповненій церкві знову відслужено урочисту панахиду, яку відправляло двох священиків: о. Ю. Шумовський та о. Нестор Столярчук, який як близький приятель родини Фурсиків прибув аж з Детройту. Чудово співав побільшений хор ім. Д.

Св. п. Татьяна Фурсик

Бортнянського під дириґуванням інж. Д. Олійника. В четвер вранці відслужено заупокійну Літургію та відспівання. Під час св. Літургії о. Нестор Столярчук щиро попрощався з св. п. Татьяною, згадуючи її та всю її родину теплим пастирським словом. Похорон відбувся на цвинтарі Церкви Пам'ятника в Бавнд Бруку, де тіло Покійної внесено в храм, де коротку панахиду відправив о. протопресвітер А. Селипина, як кол. її настоятель і духовний отець, в асисті о. Ю. Шумовського та о. протопресвітера Ф. Шпаченка і о. Н. Столярчука. І так тіло Покійної Татьяни спочило в пантеоні Церкви Пам'ятника серед тисячі синів і дочок української землі.

Після похоронів всі зібралися в церковній залі церкви Св. Тройці, де під час тризни віддали останні почесті покійній Татьяні. Заля була вщерть виповнена. Багато промов і висловів співчуття складено родині Покійної, чоловікові Володимирові та її дітям Миколі і Стефанові.

Закінчуючи тризну, о. д-р Ю. Шумовський виголосив зворушливу промову, ще раз згадавши Покійну і її чоловіка Володимира, який під час Українських Визвольних Змагань на Волині в 1941-1044 рр. боровся з крісом у руках за долю і волю нашого поневоленого народу.

Св. п. Татьяна Фурсик народилася 2-го січня 1923 року в Раві Руській в Україні. В 1941 році у Львові вона закінчила народну школу та куховарський курс. Наступного року німці вивезли її в далеку Німеччину, де вона працювала в господаря на полі без притулку та будь-якої допомоги. Після закінчення війни в 1946 р. вона запізнала партизана Володимира Фурсика і одружилася з ним. Відтак Покійна зі своїм чоловіком виемігрували до Америки, де на короткий час поселилися в Балтіморі. Згодом вони переїхали до Нюарку, Н. Дж., включившись в церковне та громадське життя цієї околиці. Відтак вони перейшли до церкви Св. Тройці, де вона працювала в церковному хорі аж до кінця свого життя.

У 1957 році народився син Микола, а в 1961 році другий син Стефан. Покійна, хоча вже тоді й хвора, втішалася синами. У 1957 році вони купили фарму в Лейквуді, Н. Дж., але хвороба визнажувала її щораз то більше, і, не зважаючи на різні способи лікування, св. п. Татьяна померла.

Ю. Ш. — А. Д.

Золотий ювілей парафії

Приєднуючись до ювілейних святкувань, 200-річчя Американської незалежности та 100 річчя поселення українців в Америці, українська православна парафія катедри св. Володимира в Ню Йорку на 82-ій вулиці відзначає свій 50-річний ювілей, святкування якого почнуться в суботу 13-го листопада ц. р. о год. 5-ій вечора Всенощною, а в неділю 14-го листопада о год. 10-ій ранку зустріч Владик та Архиєрейська Служба Божа, яку очолять Преосвященніший Мстислав — Митрополит УПЦ в ЗСА та голова Катедри св. Володимира Високопреосвященніший Архиєпископ Марко в сослужені Високопреосвященнішого Архиєпископа Ореста та духовних отців, які були в свій час настоятелями та сотрудниками в парафії. Під час усіх відправ співатиме Катедральний хор під керівництвом проф. В. Завітневича.

Для відзначення цього великого Ювілею, провід парафії на чолі з головою катедри Архиєпископом Марком та настоятелем протоієреєм Володимиром Базилевським звертається до українського громадянства великого Ню Йорку та околиць, гідно вшанувати заслужену громаду.

Залишилися спогади про добродійність парафії, коли після Другої світової війни почалася масова еміграція з переселенчих таборів в Европі до цієї Богом обдарованої країни — Америки, сотні українців різних віровизнань мали можливість через парафію дістати візи на переселення до ЗСА. Довголітній і заслужений настоятель св. п.о. протопресвітер Лев Веселовський старався якнайбільше виготовити афідавітів-зобов'язань на новопридбану парафіяльну ферму, яку названо Українським Селом. Тому парафія і заслуговує на велике відзначення свого Золотого Ювілею, та вшанування перших основоположників громади, які 50 років тому зорганізували українську православну парафію св. Володимира в Ню Йорку.

І. К.

НОВООБРАНИЙ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ралда Форда. Хвалячи його передвиборчу кампанію. Картер заявив, що факт, що Джералд Форд програв дуже малою кількістю голосів доказує, що нарід поважає і схвалює діяльність Президента. Картер також сказав, що співпраця президента Форда і його дорадників під час переходу влади до рук нового уряду „буде дуже корисною". Він поінформував, що одержав від своїх дорадників багато пропозицій щодо різних проблем закордонної і внутрішньої політики, які плянує розглянути протягом наступних кількох тижнів.

Новообраний Президент підкреслив, що до 20-го січня наступного року, коли він зложить присягу, не старатиметься формулювати політики ЗСА, бо до того часу вся влада і відповідальність за країну лежатиме в руках президента Форда.

Джіммі Картер твердив, що хоча виграв вибори дуже малою кількістю голосів, то вважає, що його підтримували представники майже всіх прошарків американського суспільства і тому думає, що під час його каденції американський нарід і Конґрес підтримають його пропозиції щодо розв'язки різних проблем.

Джіммі Картер обіцяв, що протягом його президентури відбуватиме принаймні дві пресові конференції кожного місяця.

Президент Форд готується до передання влади

Вашінґтон. — Два дні після виборів президент Джералд Форд почав працювати над пляном щодо найефективніших способів передання влади Джіммі Картерові, який зложить президентську присягу 20-го січня наступного року. Президент Форд призначив свого дорадника Джона Марша на пост зв'язкового з Джіммі Картером і його дорадниками. Натомість Картер призначив адвоката Джека Ватсона своїм зв'язковим із Білим Домом. Марш і Ватсон протягом наступних 70 днів координуватимуть „пливкий перехід влади" — заявив речник Білого Дому.

В четвер, 4-го листопада, президент Форд відбув наради з Аленом Ґрінспаном, головою Ради Економічних Дорадників, Джеймсом Линном, директором Бюра Управління і Бюджету, та з іншими дорадниками, щоб виготовити пляни щодо передавання влади в руки Джіммі Картера.

Коли Джералд Форд 20-го січня 1977-го року перестане бути президентом, то одержуватиме 90,500 долярів річної пенсії — 60,000 як колишній президент, а решту як колишній конґресмен — а крім того одержуватиме додаткових 96,000 долярів на покриття заробітних платень його канцелярійній обслузі та на інші канцелярійні видатки. До кінця його життя він матиме охорону Таємної Служби.

БРУТАЛЬНІСТЬ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

викрив основне джерело безжалісного нищення релігій в СССР.

Доводивши фактами з жорстокого переслідування реєстрованих, а в особливій мірі нереєстрованих церков і віруючих в Бога в Україні та в усьому СССР, дуже сильно промовив до свідомости і почуттів численних представників на Конвенції АРХЦерков. Він також вказав на подвійне переслідування українських віруючих: по-перше, за те, що вони — християни, а по-друге, за те, що вони — українці. Присутні слухали з магнітофонної стрічки запис Богослуження однієї Церкви на Сибірі, яке брутально розгаляла совєтська поліція, не звертаючи найменшої уваги на будь-яке етичне відношення до віруючих в Бога, ні на їхнє право мати свої Богослуження за совєтською конституцією та за міжнародним правом. Він апелював до присутніх взяти всяку можливу акцію допомогти страждаючим братам і сестрам в СССР, а в Україні зокрема.

Після його промови відбувся панель, модератором якого був д-р Л. Дуан Браун, президент АРХЦерков, баптистський пастор з Левісбурґу, Па. У вступі він звернув увагу присутніх на численні факти жорстокого переслідування християн в СССР, яких мучать по тюрмах, в концтаборах, на засланнях, а зокрема, в психушках, де стараються насильно змінити переконання людей хемічним способом, затроюючи свої жертви до тієї міри, що вони ледве животіють. В американській пресі й у свідченнях очевидців перед Конґресовою комісією є багато потрясаючих звідомлень про брутальність переслідувань віруючих урядом СССР.

Він сказав, що багатьом американцям, які мають дуже велику свободу, навіть важко уявити про можливість такого нелюдського знущання совєтської влади над невинними людьми, яких тероризують за їхню віру й переконання тільки тому, що комунізм хоче знищити силою релігію. З того огляду, що комунізм — це панування терору, насильства і страху, він в жадному разі не підходить для людей на землі як спосіб правління і життя.

Промовлав д-р Джордж Гесс, лікар з Бункер Гілл, Ілл., який вже цілих двадцять шість років посилено студіює комунізм й сам їздив у справі своїх студій до Москви, щоб порівняти большевицьку закордонну пропаґанду до справжньої дійсности життя в СССР. Під час своєї подорожі він був незвичайно прикро вражений жахливими обставинами життя людей в СССР, мимо того, що його й інших співподорожніх допускали оглядати лише дозволені показові місця. Але незабутньою неприємністю вразило його до краю нелюдяне відношення комуністів на граничній перевірці.

Про промову паст. В. Домашовця д-р Д. Гесс коментував так: „Я хотів би сказати, коли паст. В. Домашовець передав свою промову пункт за пунктом, моє серце було в захопленні і я подумав собі: „Брате, ти кажеш правильно, якраз те, що потрібне!" І я засвідчую, що кожне слово, яке він сказав, я можу ствердити документацією та особистим спостеріганням".

На панелі промовляли ще д-р М. Кобер і паст. В. Домашовець, даючи свої рекомендації для спільної акції в обороні віруючих перед брутальним переслідуванням владою та способів допомоги страждаючим від жорстокої руки комунізму.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 13 ЛИСТОПАДА 1976 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори В-ва св. І. Хрестителя 270 Відд. о год. 7:30 веч. в УНДомі. На порядку: звіти фінансові, організаційні, збирання чл. вкладок та інші важні справи. — В. Вутковський, рек. секр.